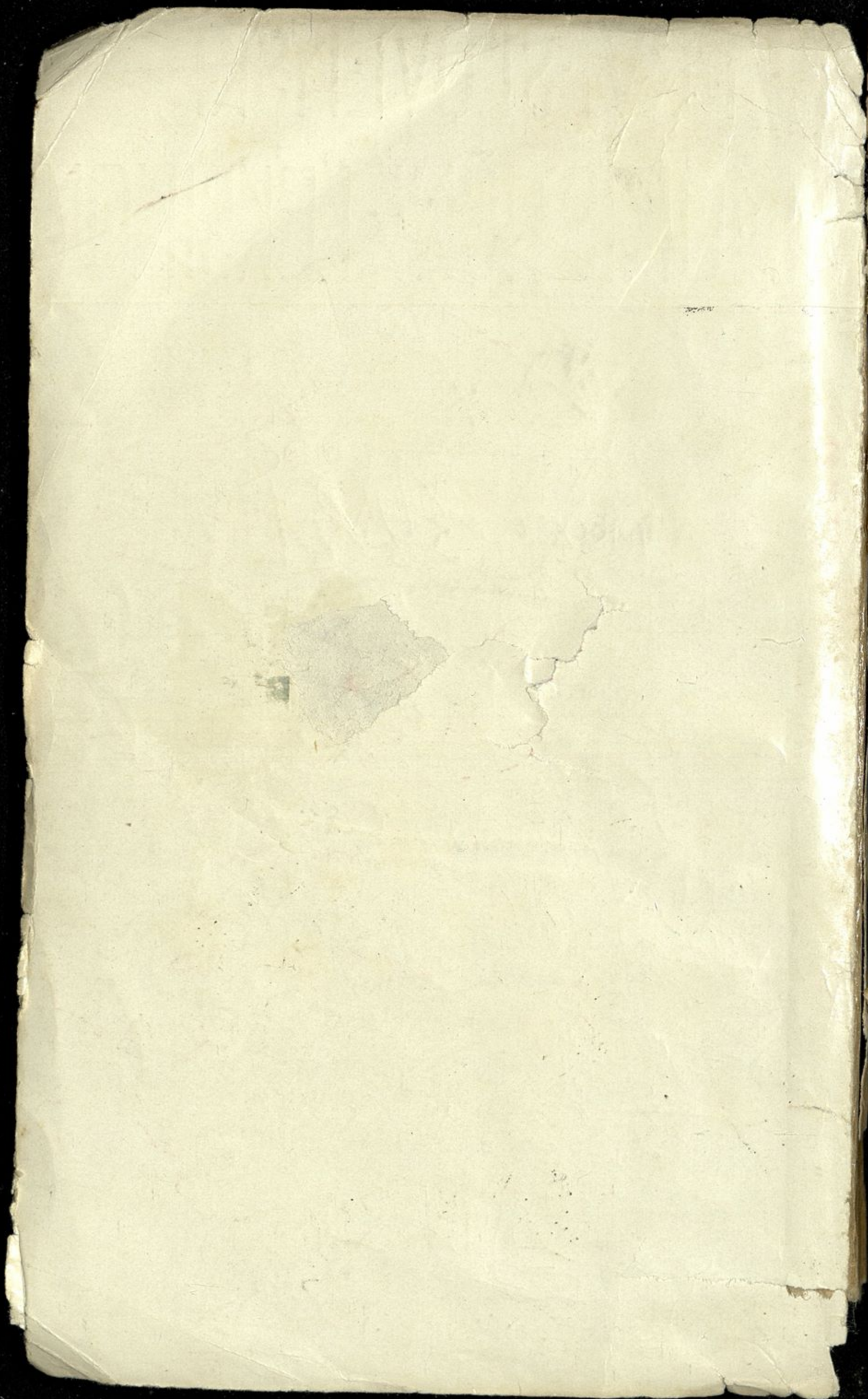

38341, VII, X, f

PRVI SLOVENSKI HUMORISTIČNI LEKSIKON

Prvi slovenski humoristični leksikon.

Zbirka najboljših humoresk, satir in
kupletov.

□ ○ □

Zbral V. P.

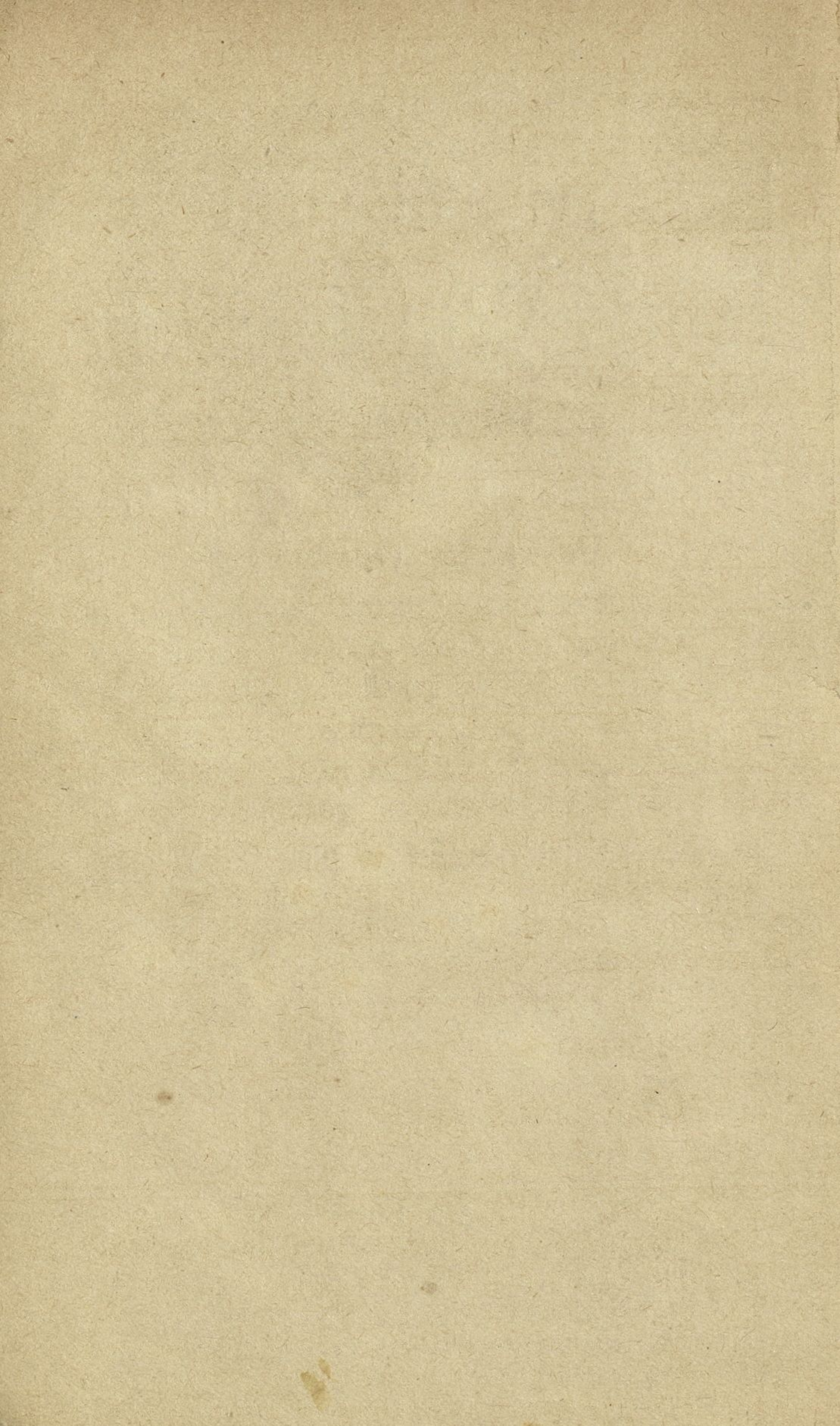
==== Cena 1 krono 20 vin. ====

I. zvezek

V Kranju 1908.

Založil Viljem Požgaj. — Tiskal Iv. Pr. Lampret.

030048329

Aleksander Dumas.

Aleksander Dumas, francoski pisatelj, je prišel nekoč na svojem potovanju po Švici v planinsko vas ter se je nastanil v gostilnici, kjer nihče ni znal besedice francoski. Dumas, velik prijatelj gob, bi si bil rad za večerjo naročil gob in na vse mogoče načine je razlagal gostilničarju svojo željo, toda zastonj. Konečno je vzel kredo in naslikal na zid gobo, kakor je najbolje znal. Gostilničar je pokimal z glavo v znamenje, da ga razume, in odšel; kmalu se vrne in prinese, a namesto gob — dežnik. Kako je Dumasu dišal, zgodovina ne pravi.

Ali kadiš?

Stotnik novemu strežniku: „Ali kadiš?“

Strežnik: „Kadim, gospod stotnik!“

Stotnik: „Dobro! Torej bom smodke zaklepal!“

Ali pridejo tudi ženske v nebesa?

„Ženske ne pridejo v nebesa,“ reče župnik v pridigi. Da bi se odpovedal tej krivi veri, pozovejo ga k škofu. V razgovoru pa se župnik sklicuje na sv. pismo, kjer se čita v skrivnem razodetju sv. Janeza: „In bilo je v nebesih kake pol ure vse tiho.“ „Kako bi bilo to mogoče, če bi bile tudi ženske v nebesih,“ pravi župnik.

Ameriški humor.

„Ali se ti ne zdi nedostojno, da ta mladi mož izda toliko denarja za te?“

„Nikakor ne, saj nimam nikakega namena ga poročiti.“

* * *

Iz listnice uredništva: „Emilija 45. Vi si želite kako sredstvo, ki bi Vas obvarovalo, da bi ne izgubili las. Pritrdite si jih podnevi čvrsto na glavo, ponoči pa jih zaklenite v omaro.“

* * *

Stric: „Lahko si zadovoljen, dečko, da si sedmi sin. Sedem je srečna številka, ki ti bo vedno prinesla le dobro.“

Mali Jurček: „Dosedaj mi je prinesla samo ponošeno staro obleko mojih starejših bratov.“

* * *

Prijatelj: „Ali ne pogrešate hudo svojega soproga?“

Žena: „Ne posebno. Podnevi je itak v pisarni, zvečer v klubu, in sedaj, ko je odpotoval, postavim pri zajutruku časnik pokoncu pred njegovo skudelico, potem je ravno tako, kakor bi bil doma.“

Ameriški ženitveni inserat.

Ameriški ženitveni inserat je bil tiskan pred kratkim v nekem španskem listu. Mlada in bogata Američanka se je želela seznaniti s kakim španskim gospodom in se potem ž njim poročiti. Oglasilo se je 400 ljubimcev. Američanka je odgovorila vsakemu, da je izvoljenec njenega srca, in povabila vse na določeni kraj in ob določenem času. Gospodje so res vsi prišli, skrbno sfrizirani in v brezmadežni obleki, toda Američanke ni bilo od nikoder. Ko so uvideli, da jih je dama imenitno potegnila, šli so skupaj pred tiskarno, kjer je bil tiskan oglas, in jo hoteli „šturmati“.

Sv. Antoniju.

Na hribu mi cerkvica bela stoji,
Tja dekle premnogo potuje,
Pobožno pri stranskem oltarju kleči,
Kjer sveti Antonij kraljuje.

Tam moli in prosi: „Presveti Anton,
Oh, daj se mi brž omožiti,
Čeprav moj bodoči ne bode baron,
Bogat pa in lep mora biti.“

Ta jedni ugaja in drugi spét on —
 A vsaka želi ga imeti:
 Ubogi, ubogi ti sveti Anton,
 Ker moraš za može skrbeti!

Apetitna svinjarija.

Na Dunaju prirejajo vsako jesen takozvane „svinjske bale“. Vabilo, ki se je ravnokar razposlalo na tak bal, se glasi: „Za eno krono vstopnine se dobi, da ima stvar glavo in noge, porcijo svinjske glave s svinjsko nogo ter koncert slovečega dunajskega koncerta.“

A tako!

Župnik je pridigal v cerkvi posebno proti pijančevanju. Ko je bil opoldne na obedu pri grajščaku in je že zagrabil za četrto steklenico Rulandca, ga pretrga gospodar, ki je bil tudi pri pridigi: „Visokočastiti ste tako ojstro grmeli danes zjutraj proti pijančevanju in sedaj?“ — „I no, gospod grof,“ odvrne duhovnik, „če bi imeli vi danes zjutraj takega mačka, bi tudi vi zabavljali čez pijančevanje!“

* * *

A: „Včeraj sem se ves večer izvrstno zabaval z nekim Francozom!“

B: Saj ne znaš francosko!

A: „Kaj zato! Saj je on izvrstno govoril slovensko!“

Avtomobilist brez lastne volje.

Prvi avtomobilist vpraša svojega prijatelja:
„Kaj, ti se že pelješ domov?“

Drugi avtomobilist: „Da! Žena mi je dala
samo za pet kilometrov bencina seboj!“

Babec.

Sem pravo naredil,
Oženil sem se,
In precej sem zvedel
Po čim je kofe.

Sem mirno prej živel,
In žvižgal ko ptič,
Al zdaj sem osivel,
Veselja ni nič!

Sem rajal s prijat'li,
Tri cele noči;
Zdaj zlodej je v škatlji,
Ki zmirom renči.

Se valjam po hiši,
Sveta me je sram;
Pregnale še miši,
Me bodo — pa kam?

Lovil sem prej polhe,
Se vedno redil;
Zdaj bodem le bolhe
Za baburo lovil!

Pečenko sem pekel,
In peval sto viž!
Oh kak sem se spekel,
Kar nosim ta križ!

Koj name zalaja,
Če le kaj povem;
Le ajapopaja
Prepevati smem.

Za dan mi našteje
Po keberčka dva,
Sicer še ponoči,
Miru mi ne dá.

To je miserere,
Da peče in žge; —
Prezgodaj sem zvedel,
Po čim je kofe!

Babjeveren.

Sodnik: „Sedaj ste že trinajstkrat zatožen hudodelstev. Čas je že, da se poboljšate.“

Potepuh: Kaj trinajstkrat? To je nesrečno število, pri tem ne ostanem.“

Baharija.

„Kaj? Desetkrat ste bili v Ameriki? Tedaj ste morju privajeni.“

„Gotovo! Poznam že vsak val, ki nam pridrvi nasproti.“

Baraba.

Barab ljubljanskih sem glavar,
Vse mesto me pozná,
Na rotovžu in v križankah
Tako sem ko domá.

Ne sejem nič, ne žanjem nič,
In vendar se živim,
Dovolj mi je, da groša dva
Za žganje kje dobim.

Karkol na svetu je pijač
Najboljša je žganje;
In vino, pivo ni slabo,
A žganje gre nad vse.

Po zimi res da je trdo,
Če zimske suknje ni;
Po mestu se je stikati
In to mi ne diši.

Po skednjih nočevati je,
 Trpeti glad in mraz,
 Ruvati s policijo se,
 Oh — to pač hud je čas.

Ker pravi pa Ljubljančan
 sem,
 Na me ne zabi Bog;
 Zelen bo zopet Tivoli,
 Zelen bo mestni log.

Kdor nikdar tam se klatil ni,
 Kaj je lepo, ne zná;
 Tam mestnih policajev ni,
 Tam je prostost doma.

Berač,

(ki v prodajalnici klobukov zagleda redarja): „Ali mi hočete prenoviti ta klobuk?“

Beraška samozavest.

Gospa (pijanemu beraču, ki jo je zaprosil za milodar): „Tukaj imate groš, pa ne zapijte ga takoj!“

Berač (ko je vzel denar): „To vas prav nič ne briga, kaj bom jaz počel s svojim denarjem. S svojim denarjem lahko storim, kar hočem.“

Bet z betom.

Irca so pozvali za pričo streljanju v prepiru.

„Ali si videl, ko je streljal?“ vpraša sodnik.

„Ne, toda slišal sem,“ odgovori Gaos.

To ne zadostuje, idi!

Irec se obrne in se glasno zakrohota.

Sodnik ga pokara in pravi, da je to nedostojno in razžaljenje uradnikov.

„Ali ste me videli, da sem se smejal?“

„Ne, pa sem te slišal!“

„To ne zadostuje!“

In uradniki so se smejali.

Boga je prevaral.

Neki kmet je zbolel. V bolezni je obljubil, da vse, kar iztrži za eno kravo, da za maše. Res je tudi ozdravel, žal, grozno žal pa mu je bilo, da je kravo obljubil Bogu. Premišljeval je, kako bi se rešil iz te zagate. In zmislil si je! Svojega

hlapca je poslal v semenj s kravo in petelinom ter mu zapovedal: prodati enemu kupcu petelina in kravo, in sicer petelina za 90 gld., kravo za 60 kr. — Ljudje so majali z glavami, zlomka, kaj takega se pa še ni videlo na semnju, in eden je kupil oboje, za kravo je dal 60 kr., za petelina 90 gld. Kmet je bil zelo vesel, ko mu je hlapec prinesel denar, izkupiček za kravo je nesel župniku za mašo ter s tem izpolnil obljubo, izkupiček za petelina pa si je pridržal ter ga shranil v skrinjo. Vest pa je imel čisto.

Boječ ženin in dostojno dekle.

Nek dunajski časopis, ki daje v svoji „listnici uredništva“ na razna vprašanja dobre svete, je dobil nedavno sledeče pismo: „Že tri leta občujem s svojim ženinom, a me še vedno vika; moj ženin je namreč tako boječ in sramežljiv. Prosim odgovorite mi takoj pod „srečna nevesta“, ali sme dostojno dekle reči svojemu ženinu, naj jo vendar tika. Pripomniti le še moram, da imam od njega že enega otroka Vaša hvaležna bralka. Ana Laserin.“

Boji se je.

Žena: „Kako moreš vedno tako dolgo posedati v krčmi; ali se me nikoli ne domisliš?“

Mož: „Pač, a prav zato ne grem rad domov!“

Brezobziren upnik.

V Badenu pri Dunaju se je pripetil v noči na Novega leta dan nekemu netočnemu plačniku jako neprijeten dogodek. Čevljarski mojster, ki še ni dobil plačanih čevljev, je poslal svoja dva pomočnika, da sta pozabljivemu možu sezula na ulici črevlje ter jih odnesla svojemu mojstru. Presenečeni gospod je pritekel v samih nogavicah k policiji ter si seveda nakopal hud nahod.

Cesarja Leopolda II.

je nek v vojskah večkrat ranjeni vojak prosil, da se mu poviša plača, katero je dobival kot invalid. Cesar ni bil ravno najboljše volje in zato je prošnjo odbil s kratkimi besedami: „To ne gre, moja blagajna ima luknjo!“ „In moja glava, Veličanstvo, ima pet lukenj, in vse sem dobil v vojskah za vaše Veličanstvo!“ je pogumno odgovoril vojak. „To je nekaj drugega,“ nasmejal se je sedaj cesar, „te luknje moramo zamašiti!“ In plača se je prosilcu še isti dan povišala.

Cigan pod vešali.

Pripeljali so cigana pod vešali in ga vprašali, če ima še kako željo. — „Prvič v življenju se mi je to pripetilo in želim, da nikoli več!“

Ciganska filozofija.

Ciganu so povedali, da mu je v njegovi odsotnosti zgorel šotor ter so mu pri tej priliki vse pokradli. Cigan je odgovoril hladnokrvno: „Žal mi je, da nisem bil zraven, ker bi bil tudi kaj ukradel!“

Cigan, ki je bil obsojen na smrt, je dobil kozarec vina, preden so ga odpeljali k vislicam. Kozarec mu pade z rok ter se ubije, nakar reče obsojenec hladnokrvno: „Slabo znamenje, danes se mi zgodi še najbrž kaka nesreča!“

Župnik je kregal cigana zaradi pijančevanja. Cigan mu odgovori: „Kdor pije, dobro spi; kdor spi, ne greši; kdor ne greši, pride v raj. Zato je najbolje napiti se in oditi v raj!“

Cigane so vprašali, zakaj se njegov rod ne naseli stalno na enem mestu. Cigan je odgovoril: „Iščemo kraja, kjer žive sosedje v miru brez ljubosumnosti; kadar najdemo tak kraj, se stalno naselimo!“

Ciganka.

Jaz sem ciganska mati,
Moj rod lehkó živi,
On se po svetu klati,
Kmetič ga pa redi.

Gospoda razdelila
Je zemljo med seboj,
Pa kmetu naložila,
Da delo dá in gnoj.

Cigan pa nima zemlje
In delat' sila ni,
On kradoma si jemlje,
Kar zlepa ne dobi.

Cilinder in Klobuček.

Cilinder:

Dober dan, pokveka mlada!
No, kakó se ti godí?
Davno te že videl nisem —
Kod pa rogoviliš ti?

Klobuček:

Kod jaz vedno rogovilim,
Rad, kajne, bi zvedel ti?
Jaz najrajši tje hodevam,
Kjer le tebe, šlapa, ni!

Cilinder:

Ti predrzni fantalinček,
Kaj takega si upaš ti?
Dve bi ti po dlaki vrezal,
Škoda le, da dlake ni!

Klobuček:

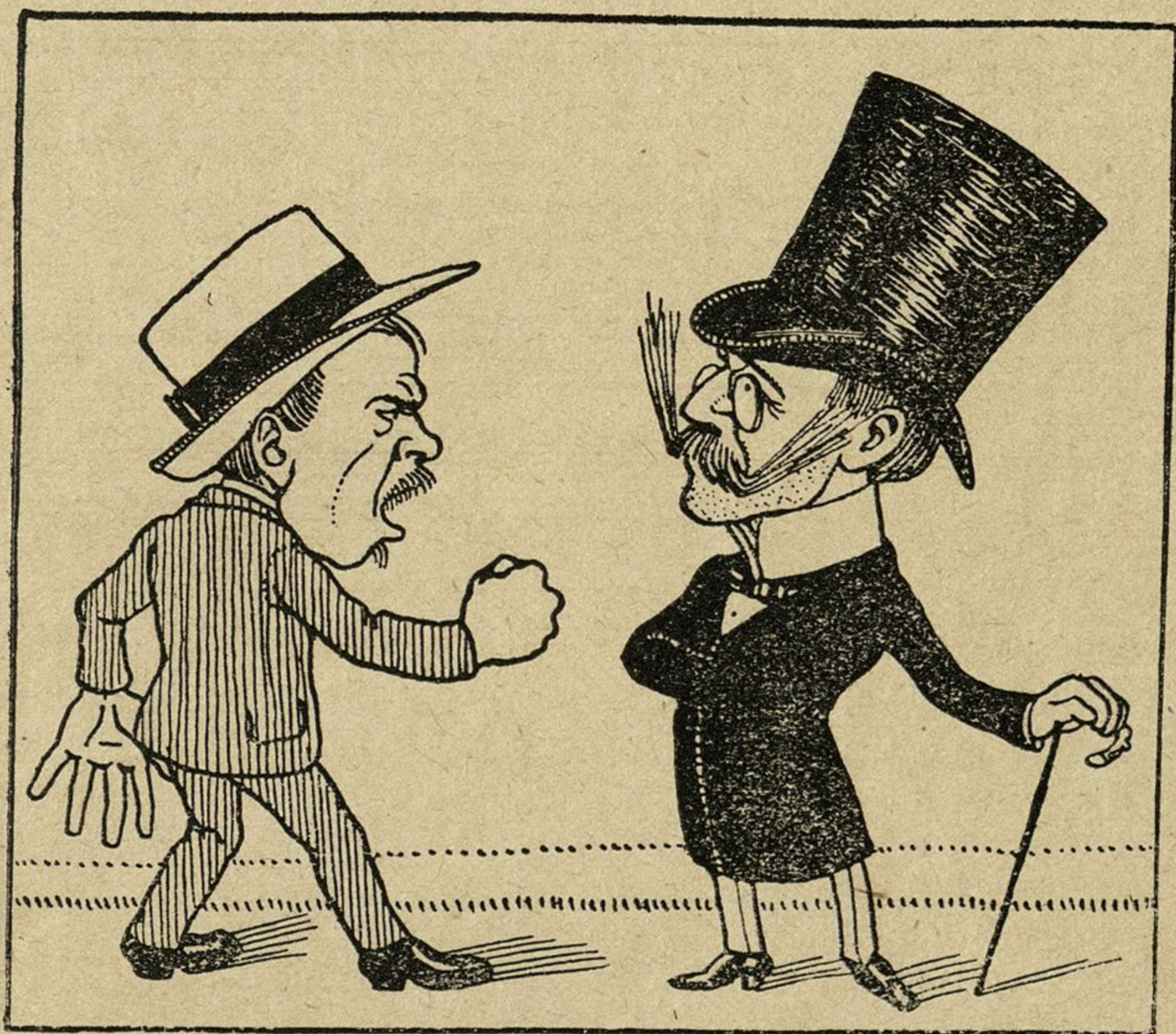
Glejte je, prežlahtne pinje,
Kak možari tu z menoj!
Vaša visokost me mika,
Da potlačim Vas nocoj!

Cilinder:

Znam, da tebe, oj nesnaga,
 Predno mažem si roké;
 Predno stabo se pomenkvam,
 Treba poučiti je.

Cilinder:

Veš kaj, da se razuméva,
 Bodi naj obema mir;
 Žal mi res je, da med nama.
 Se obudil je prepír!

Klobuček:

Vaša visokost spodobno
 Mi razlagaj to in to!
 Ako ne po mojih mislih,
 Vse drugače pelo bo.

Klobuček:

Primi za uhó sam sebe,
 Če prepír ti slabo dé;
 Vidim, da imaš butico,
 Jaz pa nisem brez glavé!

Cilinder:

Rajši mi o glavi molči,
Saj glavico le imaš,
S katero malo si koristiš,
Ker prevzetno čeburnjaš.

Klobuček:

Jaz pač nimam take buče,
Kakor ti, to znam da ne;
Pa za take tri, ko tvoje
Ne prodal bi svoje še!

Cilinder:

Sto medvedov, boš molčalo,
Revišče pokvarjeno!
Še za lazico prostora
Skoro nimaš pod sebo!

Klobuček:

Znano mi je, da ga nimam;
Vem pa, da ga imaš ti,
Ker bi lahko v tebi hranil,
Lazic četrтинke tri.

Cilinder:

Kdo si ti, da tak se bahaš?
Senca komaj si moža!
On je teden tebe šele
Ovca v trnji zgubila.

Klobuček:

Ti le sebi se dozdevaš
Korenina korenin!
Ti bi menda rad pozabil,
Da si večih zajčev sin!

Cilinder:

Jaz svitlim se kakor solnce!
Mnogo let sem že „mo-
dern“!
Ti pa si kot noč in megla,
Ko oblak in saja črn!

Klobuček:

Beži, beži, lonec svitli!
Če oblaček zagrmí,
In le kaplja na-te pade,
Že svetlosti tvoje ni!

Cilinder:

Mene le gospoda nosi,
Tebe le kmetavzarji!
Misel modra in visoka
Pod teboj se ne rodi.

Klobuček:

Tebe le gospoda nosi,
Tudi nje bo konec kdaj!
Kdor pa nima prav nič v
glavi,
Rad ima na glavi kaj.

Cilinder:

Fante, škoda, da si tako!
Res iz tebe nič ne bo!
Jaz bi tebe kultiviral,
Pa sem zgubil nado vso!

Klobuček:

Jaz pa ti povém nazobe:
„Ti prestar si, ne za nas!“
„Tvoja doba je minula,“
„Ker te je prehitel čas!“

Cilinder:

Ti nevredno, mlado ničē!
 Ti si palček, jaz pa mož!
 Brcaj kolikor ti dano,
 Nikdar mi enak ne boš!

Klobuček:

Punktum satis, čakaj pinja!
 Kmalu si enaka sva:
 S to desnico te potlačim,
 Nizka bova koj obá!

Čemu vprašuje?

Cigan pelje poln voz drva po cesti. Kmet ga vpraša: „Kaj pa ti voziš, prijatelj?“ „Vozim moko,“ reče cigan. „Kaka moka je, za Boga, saj so drva!“ „Če vidiš, kaj je, čemu pa vprašaš?“

Četrta prošnja v očenašu.

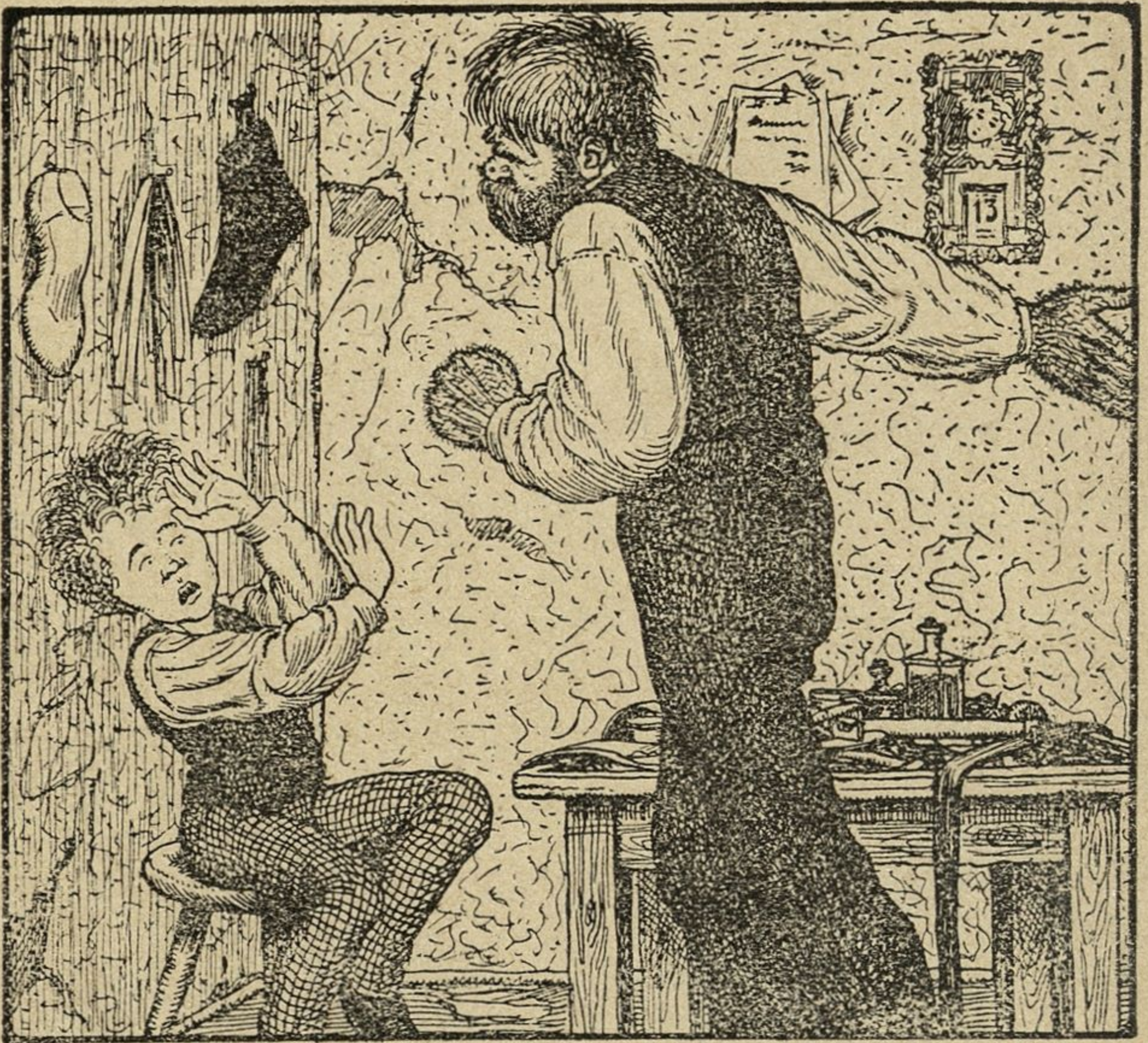
Katehet vpraša učenca: „Zakaj prosimo le vsakdanjega kruha, pa ne za ves teden ali za ves mesec?“ Učenec nekoliko pomisli, potem se odreže: „Zato ne, ker bi bil prestar in plesniv.“

Črne zobe zopet bele narediti.

Vzemi v lekarni opia festih, zmešaj to z vodo, v kateri se je dalj časa namakala pekornikova zemlja, prilij zraven deset kapljic mleka od šentjurske (krave) kamele in namaži zob — takoj se ti obeli. S to tekočino umiješ celo zamorca.

Črevljarski učenec.

Učenec je v nedeljo v kotu sedel, svojo južino jedel in nekaj na prste štel, med tem se prične sledeči razgovor:

Mojster: „Tinek, kaj pa številiš?

Učenec: „Štejem koliko hudih bab je v naši hiši.“

Mojster: „No — koliko si jih torej naštel?“

Učenec: „Z mojstrovko jih je ravno sedem.“

Mojster: „Potepuh ti“ (mu da zaušnico).

Učenec: „Ne, ne — zmotil sem se. Brez mojstrovke jih je šest.“

Čuden duh.

Častnik (svojemu slugi): „Karol, ti dišiš tako čudno.“

Sluga: „Gospod častnik jaz ne!“

Častnik: „No, kdo pa?“

Sluga: „Pes!“

Častnik: „Psa pa še tukaj ni!“

Sluga: „Bo kmalu tukaj.“

Čudna dogodba.

V neko trgovino črevljev v Hamburgu je prišel mlad mož, ter si velel dati par črevljev na poskušnjo. Ko je črevlje obul, šel je parkrat po prodajalni, da se prepriča, ali so mu prav. Hipoma pa je odprl vrata ter zbežal. Trgovec in njegov pomočnik sta stekla za njim. Tat pa še ni daleč pribežal, ko mu odpade podplat z novega črevlja. Jedva je to trgovec zapazil, poklical je pomočnika in oba sta se naglo vrnila v trgovino. Tat pa je vkljub tej nesreči bos pritekel naravnost policaju v odprte roke. Policija se prizadeva, da bi našla trgovca, toda noben črevljar se noče oglasiti za črevlje. Tudi tat čuti za prodajalca toliko hvaležnosti, da noče povedati njegovega imena.

Čudna tolažba.

Vojskovodja izgubi v vojski nogo; njegov verni sluga se joče zaradi nesreče svojega gospodarja. Ta pa ga tolaži tako-le: „Ne jokaj se, ljubček, temveč bodi vesel, ker odslej ti bo treba snažiti samo po en črevelj.“

Čudno.

Gospod: „Čudno, včeraj so mi bili ti črevlji premajhni, a danes so mi preveliki.“

Dekla: „Seveda, ker ste si sinoči umili noge.“

* * *

Prvi potepuh: „To je čudno: Lani sem dobil za enega prešiča 3 mesece, a letos 5!“

Drugi potepuh: „Nikar se ne čudi! Letos je svinjsko meso dražje.“

* * *

Mati: „Pojdi sem Ivanko in prinesi mi šibo s police, da te kaznujem zaradi tvoje razposajenosti, dasi me to zelo boli, ker te moram tolikokrat kaznovati!“

Ivanko: „O mati, tako hudo vas vendar ne boli, kakor mene, sicer bi me ne kaznovali tolikokrat!“

* * *

Učitelj: „Lukec, povej mi, kdaj je otrok priden?“

Lukec: „Takrat, kadar spi!“

Dobra partija.

V dunajski „Arbeiter-Zeitung“ je bil te dni nastopni inserat: „Tristokrat, 40 let star, velikega

ugleda, bogat, ljubeznjiv, priprost, varčen, dobrovoljen, velesoliden in gospodarsk, izredno vesel, prenosljiv, ‚brez dima in alkohola‘ (rauchlos und alkoholfrei), popolnoma neodvisen, se želi poročiti s prijetno starejšo milijonarko, ki reflektira, da ostane samostojna; vzame tudi ločeno damo ali tako, ki ima majhne otroke. Prednost ima častihlepna Židinja brez bratov. Prebivališče po želji.“ Ta ženin je pač sama popolnost in upati je, da se bodo prijetne starejše milijonarke kar trgale zanj. Rauchlos und alkoholfrei!

Dobra glava.

Kmetica: „Prosim, gospod župnik, ali bi mi hoteli pomagati, da bi se moj Tinče naprej učil, da bi se morebiti izučil za gospoda?“

Župnik: „Ali ima dobro glavo.“

Kmetica: „Dobro, dobro, čez tri stopnice je padel, pa si je ni razbil.“

Dobra razlaga.

„Kako se morate vendar vsak večer napiti?“

„Vidite, to je tako. Ko sem izpil pet, deset vrčkov, pa postanem ves drug človek. No! in ta drugi človek mora tudi nekaj dobiti.“

Dobra soseda.

Prišla je soseda k sosedi, ki je ravno pekla krofe, ter jo naprosila, da bi jih spekla tudi ona

v njeni že vroči peči. Soseda ji dovoli. Ko so krofi spečeni, zahvali se ji došla (soseda) žena in reče: „Hvala vam, soseda! Kadar bom jaz kuhala zelje, prinesite vi pleče, da se vam skuha v mojem zelju, tako vam vsaj nekoliko vrnem prijaznost in dobroto.“

Dober izgovor.

Peterček je hotel na sosedovem vrtu jabolka krasti. Sosed ga zasači in bi ga dobro našeškal, da ni še o pravem času odnesel petâ.

„Počakaj, Peterček, ti bom nekaj povedal!“ upije sosed za njim.

„Oh,“ odgovori Peterček, „tako majhnim dečkom, kakor sem jaz, še ni treba vsega vedeti!“

* * *

Kmetski fant slučajno ubije v mestu šipo pritličnega okna ter beži po ulicah. Gospodar ga doteče in pravi: „Ubili ste pri meni okno!“

„Vem,“ odgovori fant.

„Plačajte ga torej,“ pravi gospodar.

„Ne vidite li, da tečem domov po denar?“ reče mladenič ter uide v stranske ulice.

* * *

Kmet se poda med tem, ko je vihar močno pihal v svoj vrt, da tamkaj priveže mlada drevesca h količem, ter zapazi, da njegov sosed misli ravno debelo zelno glavo izpuliti. „No, sosed, kaj

„misliš z mojo glavo narediti?“ „Jaz se samo za njo držim, da me veter ne odnese.“

Dober odgovor.

Dva potepuha gresta mimo njive, kjer seje kmet. Porogljivo mu rečeta: „Oče, le delajte, le; midva bodeva pa uživala sad Vašega truda!“

„To je prav lahko mogoče,“ odgovori kmet, „ravno sejem konoplje, iz katerih se spletejo vrvi za vislice.“

* * *

Stari oče k vnuku: „Tu imaš kozarec in prinesi mi piva!“

Vnuk: „Dajte mi tedaj denar!“

Stari oče v šali: „Za denar pivo prinesi je lahko, ali poskusi ga prinesi brez denarja.“

Vnuk gre, za nekaj časa se vrne, postavi kozarec na mizo in reče: „Tu imate, stari oče.“

Ta hoče piti, ali kozarec je prazen. „Kaj to pomeni, saj je kozarec prazen!“

Vnuk: „Iz polnega kozarca piti, je lahko, toda poskusite to iz praznega!“

* * *

Mož z dežele je prišel v mesto ter vprašal redarja: „Kako pridem v Novo ulico?“ — „Morete se voziti s fijakarjem ali s tramvajem, morete pa iti tudi peš,“ je bil lakonično odgovoril redar. — „Po kateri poti bi prišel peš?“ ga je vprašal zopet kmet. — „Najprej idite na levo, potem na

desno, potem pa nekaj časa po povprečni ulici, pa ste na cilju.“ — „Hvala! Izvolite smodko?“ Redar je iztegnil roko, da vzame ponujano mu smodko. Nato pa reče ogorčeni kmet: „Tako smodko si morete dati prinesiti iz trafike, a morete si iti tudi sami ponjo. Ako ste preveč leni, da bi jo nosili sami, lahko naročite, da Vam jo pošljejo. Z Bogom!“

Dober sosed.

Lovec: „Dovolite, prijatelj, da smem ustreliti raco tukaj ob potoku. Dam Vam zanjo goldinar.“

Kmet: „Da, dragi gospod, prav rad.“

Lovec plača goldinar in ustrelji raco. Ker se mu zabava dopade, plača še za eno in jo ustrelji.

Lovec: „Dovolite! Da še tretjo ustrelim?“

Kmet: „O le streljajte, tem bolje, ker race niso moje, ampak sosedove.“

Dober svèt.

„Kaj praviš, prijatelj, kako ti dopade moja ženka?“

„Ne zameri, ampak lepa ravno ni.“

„Da na zunanje res ni lepa, ampak njena notranja stran, njeno mišljenje in čutenje je lepo in blago.“

„Veš kaj, daj jo obrniti!“

Dober tek.

Neki Anglež, lastnik velike trgovine, potoval je po Kitajskem. Slučaj je nanesel, da je prišel tudi v mesto Koghong. Mandarin tega mesta ga povabi na kosilo. Anglež kosi z velikim apetitom, posebno mu tekne mastna, lepa rumena pečenka;

pa naenkrat mu šine v glavo neprijetna misel: Kaj, ko bi bila to mačka? Slišal je, da Kitajci posebno radi jedo mačke. Sklene torej povprašati. Toda Anglež ni znal ni besedice kitajski in mandarin ni besedice angleški, zato kaže Anglež s

prstom na pečenko in vpraša: „miau, miau?“
Kitajec pa odkima z glavo in reče: „hou, hou!“
(Bila je namreč pasja pečenka!)

Dobri recepti.

Nek zdravnik se je hvalil proti svojemu prijatelju odvetniku. „Moji recepti vselej pomagajo!“

„Verujem, verujem,“ odgovori odvetnik, „če bolniku ne pomagajo, pomagajo pa tebi in lekarni.“

Dobro opazil.

Gost: „Povejte, natakar, če je opazil tujec, da sem bil sedel na njegov klobuk?“

Natakar: „Seveda je opazil saj si je vzel vašega!“

Dobro srce.

Črevljarski mojster (pri kosilu): „Zakaj se jokaš, dečko, ali se ti toži po domu?“

Učenec: „O, ne — jokam se radi onega vola, ki so ga morali zaklati zaradi tako majhnega koščeka mesa, ki ga imam na krožniku.“

Dobrosrčen mož.

Sodnik: Ali ste res morali takoj udariti. Par ostrih besed bi bilo tudi zadostovalo.“

Kmet: „Ne, razžaliti pa ga nisem hotel.“

Dobro znamenje.

„Oh, mama, zdaj vem za gotovo, da me Filip poroči iz ljubezni; ko sem govorila o svoji doti, je globoko vzdihnil!“

Dobro zna računati.

Oče Matija in sin Matjašek sedita v gostilni ter južinata. Spila sta tri poliče vina, najedla sta se sira in kruha. Oče Matija so radovedni, ali se je sin Matjašek naučil v šoli kaj računati. „No, Matjašek, zdaj pa nama le zračuni, kaj sva dolžna.“

Sin Matjašek pa ni neumna glavica.

„Tri poliče vina je trikrat sedem, to je enajst, za dva krajcarja sira, to je devet, za dva krajcarja kruha, to je sedem.“

„Oče, sedem krajcarjev sva dolžna.“

„Dobro si nama izračunal, Matjašek!“

Drobiž.

Žena (jezna): „Tako govoriš ti s svojo boljšo polovico!?“

Mož (razjarjen): „Kaj, vraga, polovico!? Ako se slečeš, leže tri četrtinke po hiši okrog!“

* * *

Nadepolno je začel mlad človek trgovinsko podjetje. Znanec, katerega je srečal, ga je vprašal, kako je s „kšeftom“. Lakonično je odvrnil mladi trgovec: „Gre, gre!“

Črez nekaj časa ga zopet sreča znanec; trgovec je med tem že faliral. Na zopetno vprašanje, kako je s kšeftom, mu ta zopet lakonično odvrne: „Je šlo . . .!“

* * *

Kuharica: „Prosim eno prav lepo klobaso, naj stane kolikor hoče!“

Mesar: „Metka! To je klobasica, da človeku srce strepeče, ko jo vidi. Ako se ti na to klobaso ne vjame „korporal“, potem sploh nima srca v prsih!“

* * *

Luka: „Kaj ti največ diši?“

Mihec: „Poljub od moje Lizike!“

Luka: „Potem takem še nisi nikoli jedel — klobase s kislim zeljem.“

* * *

„Mama, glej, tukaj imaš bel las!“

„Vidiš, hčerka,“ odgovori mati, „to je zato, ker me vedno tako jeziš.“

„Oh, kako si morala šele ti jeziti staro mater, ker ima vse lase bele!“

* * *

Gospa (kuharici): „Kako pa pridete Vi do robca z grofovskim grbom?“

Kuharica: „Ej, to sem vzela na moji prejšnji službi samo v spomin!“

* * *

Gost: „To je škandal! V jedi sem našel tri muhe!“

Gostilničar: „Nič se ne razburjajte, gospod svetnik! Teh muh vam ne bomo zaračunali!“

* * *

„Ti, zakaj pa imaš pozimi bolj temne obleke, poleti pa bolj svetle?“

„Za oblačit'!“

* * *

Milka: „Povej mi, Pepca, ali mi pristoja dobrota klobuk?“

Pepca: „Izvrstno! Najmanj petindvajset let si mlajša v njem!“

* * *

Dr. A: „Kakor sem čul, imaš v svojem okolišu silno veliko bolnikov!“

Dr. B: „Saj ni res! Saj so skoraj že vsi pomrli!“

Dva ustanovnika.

Na trgu srečata se dva črevljarska dečka. Eden reče: „Veš kaj, Francelj! ti daj en krajcar, jaz pa enega; s tem kapitalom bodeva si ustanovila eno kratko smodko. Jaz bodem njen glavni ravnatelj ter bodem kadil, dokler bo kaj; ti boš pa delničar in boš zraven pljuval ali cedil sline, kar ti bo ljubo.“

Dvoumna pohvala.

Gozdarja so prestavili v drug kraj. Ko pride čez nekaj let zopet k nekdanjim prijateljem, vpraša župana: „No, oče, ali je še vedno toliko bedakov pri Vas, kakor jih je bilo nekdanj?“ — „Hvala Bogu!“ pravi župan, „ni jih več toliko, kakor tedaj, ko ste bili še vi gospod, pri nas!“

Dvoženstvo.

Nek obsojenec se je izpričeval s tem, da je vedno bolje imeti dve ženi, kakor eno, dokler je samo eno imel, se je vsak dan ž njim prepirala; odkar pa je imel dve, ste se med seboj prepirali in vjedali in njega pri miru pustili.

Edino sredstvo zoper molje.

Navadno se molji preganjajo iz omar z naftalinom, ki pa daje obleki zoprni duh. Tako je tudi v neki zagrebški lekarni kupovala te dni neka dama v ta namen naftalin, ko jo opozori njena prijateljica na sredstvo, ki je zanesljivejše kot naftalin ter ga ona rabi že več let z uspehom. Recept: Spomladi zanese vso zimsko obleko, v jeseni pa vso letno obleko v — zastavljalnico, kjer morajo skrbeti, da ne pridejo molji do obleke, ker bi sicer zastavljalnica morala povrniti vsako škodo. Ta recept se je kupujoči dami tako dopadel, da je takoj pustila naftalin.

Enkrat tega, drugikrat onega premalo.

V vasi Prežganjci živi čevljar Jaka, priden in pošten človek, ki je bil v celem svojem življenju, dasi je star že 50 let, samo enkrat pošteno pijan, in še takrat se mu je to samo po nesreči pripetilo.

To pa je bilo tako:

Nekega dne je dobil plačan zaslužek, o katerem je sploh mislil, da ne bo nikdar videl vinarja. Od veselja in pa, ker je bil v resnici potreben malo okrepila, je naročil osminko žganja in eno štručko. Žganje mu je dišalo, štručka tudi, oboje skupaj pa je bilo prav dobro. Žganje je popil, ostal pa mu je košček štruce, katerega ni mogel samega snesti. Kupil si je zatorej še eno osminko žganja, da bi mogel pojesti ostali kos štruce. Sedaj je pa štručko pojedel, žganja mu je pa polovico ostalo. Ker ni bil „frakeljnov brat“, ni mogel piti žganja samega. Kupil si je še eno štručko. Nesreča pa je hotela, da je sedaj spil žganje preje, kakor snedel štručko, radi česar je naročil še eno osminko žganja. „Vrag me danes moti,“ jezi se naš Jaka, ko vidi, da ima še precej žganja, pa nič štruce. „Še eno štruco!“ zapove krčmarju.

Tako je šlo od desete ure dopoldne do treh popoldne, da že ni več razločeval frakeljna od štručke.

„Še eno štručko!“ „Še en frakelj!“ „To so bile edine besede, ki jih je mogel Jaka konečno izgovoriti. Zavalil se je pod mizo in sanjal o „štruci“ in „frakeljnu“.

Fotografični aparat za debelost.

V Parizu se je moral zagovarjati pred sodnijo neki človek zaradi vlačugarstva. Bil je to silno dolg in tenak človek. „Kaj je vaš posel?“ ga je vprašal sodnik. „Sedim kot model za debelost,“ je odgovoril jetnik. Sodnik je bil osupel nad tem odgovorom in ker ga ni znal raztolmačiti, zahteval je razjasnitve. „Bil sem v službi tovarnarja kemičnih preparatov,“ odvrnil je suhi človek. „Te preparate je bilo treba priporočati kot sredstvo proti debelosti. Oblekel sem obleko iz elastike, katero smo napihnili, da sem bil največji debeluh. Nato smo se fotografirali. Potem so mojo sliko postavili v izložbo z napisom „Pred vporabo“. Nato smo spustili nekoliko zraka iz elastične obleke in vdrugič sem bil fotografiran. Tudi ta moja slika je prišla v izložbo z napisom: „Po enomesečni vporabi“. Naposled sem elastično obleko vrgel raz sebe in fotografirali so me v naravni debelosti. Fotografija je dobila napis: „Po dvajsetmesečni vporabi“. Ubogi človek je pravil nato, da zanj potem ni bilo več posla, ker ni bil rabil tovarnar novih fotografij in je prvotnih imel zadosti za mnogo let. Stradati je moral in

se potepati okrog, dokler ga niso obdolžili vlačugarstva, med tem ko je postajal fabrikant z njegovimi fotografijami vedno debelejši.

Francoski jedilni list.

Neki malomestni gostilničar si je dal napraviti francoski jedilni list. Na vprašanje nekega tujca, čemu je v tem malem mestu francoski jedilni list, je odgovoril: „Prvič se s tem prikupim svojim gostom, ker jih smatram za tako učene, in drugič, ako kaj naroče, jim dam, kar jaz hočem, ker vendar ne vedo, kaj so naročili.“

Gluhec.

— Kaj je še živ stari, gluhi Matevž?

— Kajpa! On je tako gluh, da je preslišal, ko mu je bila zadnja ura.

Gotovo.

„Čuj, prijatelj, ti imaš gotovo ostrogo samo na eni strani.“

„Čemu mi bosta dve? Če spodbodem konja na eni strani, mora tudi druga poskočiti.“

Grožnja.

„Ljuba Helena! Ako se v osmih dneh ne vrneš, bodem povedal vsem tvojim prijateljicam tvojo pravo starost!“

Hitro ustreženo.

Dijak (v krčmi gostilničarju, ki je znan po svojih neolikanih dovtipih): „Slišal sem, gospod krčmar, da znate vsakemu gostu povedati kako prav debelo. Ali bi ne hoteli tudi meni povedati kako prav krepko in zasoljeno?“

Krčmar: „Čemu? Dosti dela bi imel, če bi hotel vsakemu tepcu povedati resnico.“

Hrabrost.

„Jaz trdim, da je žena pogumnejša kot mož?“

„Kaj pa vendar misliš, ženske se boje vsake miši.“

„In teh žensk se boji mož.“

Hvaležen mož.

V Massachusetts je nedavno umrli Walker zapustil štirim damam iz hvaležnosti, ker so odklonile njegovo ženitno ponudbo, vsaki po 25.000 dolarjev.

Hvaležnost.

V nekem malem pruskem mestu so pokopali starega veterana z vsemi vojaškimi častmi. Tudi častniki domače garnizije so se udeležili pogreba. Drugi dan se je prišla vdova zahvalit garnizij-skemu poveljniku ter je vsa hvaležna zatrjevala: „Oh, gospod major, ne morete si misliti, kako

sem bila vesela vseh teh časti, ki so se izkazovale pri pogrebu mojemu pokojnemu možu. Lahko rečem, včerajšnji dan je bil najboljši v mojem življenju.

Idealist in realist.

Gledališki ravnatelj: „Vi nimate nič dramatičnega daru. Kako vam je moglo priti na misel, da postanete igralec?“

Gledališki igralec: „Kaj družega naj bi postal, ko imam toliko ljubezen do odra?“

Ravnatelj: „Tesar!“

Idila iz italjanskih železnic.

Brzovlak Milan - Benetke se je nepričakovano ustavil sredi proge. „Ali smo že v Veroni?“ so vprašali prestrašeni potniki. „Ne, ne!“ je odgovoril sprevodnik, „krava je na progi!“ Kravo so nagnali in vlak se je začel zopet pomikati. Čez nekaj časa pa je znova stal. „Hudimana vendar,“ je zaklical jezno potnik, „ali imate že zopet drugo kravo na progi?“ — „Ne, ne!“ je odgovoril sprevodnik, „ravno tista krava je, kakor poprej.“

Imenik pijancev.

Okrajni predstojnik v Lotaringiji je razposlal vsem gostilničarjem svojega okraja imenik pijancev, katerim gostilničar ne sme dati pijače, ako noče zapasti globi. Imenik je predstojnik pravilno

podpisal. Ko je kmalu nato predstojnik službeno potoval po svojem okraju, prišel je v zapuščeno vas ter se šel okrepčat v gostilno. Naročil si je piva in konjaka ter se predstavil gostilničarju. Gostilničar je šel najprej po uradni imenik pijancev, ga prebral, potem pa suhoparno odgovoril: „Vam ne smem dati pijače, vaše ime je napisano v imeniku pijancev.“

Inozemski dovtipi.

„Gospoda moja, tukaj vidite odlično posebnost: Sliko John Scota, strojevodje, ki ga je povozil vlak leta 1612.“

Tujec: „Ali takrat še ni bilo železnic.“

Vodnik: „Saj sem vam rekel, da je to redka posebnost.“

* * *

Neki mož, ki se je potapljal pri kopanju, je zaklical mimoidočemu Angležu: „Pomagajte, pomagajte! Gospod, rešite me, plavati ne znam!“

Anglež: „Jaz tudi ne, zato se pa še ne derem tako neusmiljeno!“

* * *

„Ali ne greš nikoli v šolo, mali?“ — „Ne, stvar je taka: Mati mi da vsak teden desetico, da bi šel v šolo, a učitelj mi da dve, da izostanem.“

* * *

„Ali greste zopet v gledališče, saj ste to igro že videli?“

„Da, toda v svoji novi obleki še ne.“

* * *

Pri pogrebu: „Pokojna je bila tako prijazna, tako plemenita, tako dobrosrčna!“ Prijatelj: „Toda, kakor sem slišal, ni svojim ljudem niti vinarja zapustila, temveč vse nekdanjemu daljnemu znancu.“ Prvi: „Da, in tisti daljni znanec sem jaz.“

Iščite . . . pa ne boste našli.

Neki grof se je po nesreči ustrelil v koleno. Zdravniki so mu preiskavali nogo in na več mestih rezali. Slednjič je zgubil grof potrpežljivost in vpraša zdravnike, zakaj ga tako neusmiljeno mrcvariijo? „Kroglo moramo poiskati,“ mu odgovore. „Zakaj mi tega niste prej povedali?“ zavpije grof, „to imam jaz tam v žepu!“

Izjava.

Jaz podpisani, Jože Hočevar, preklicujem vse žalitve in žaljive besede, katere sem govoril o gospodu Alojziju Tomšiču, sodarskem mojstru v Tacnu, osobito prekličem, da me je on učil krasti in sosedom delati škodo, ter se mu zahvaljujem, da mi je odpustil te žalitve.

V Tacnu, dne 18. avgusta 1908.

Jože Hočevar.

Izjema.

A: „No, to je že znano, čim več ima kdo, tem več si še želi.“

B: „Hm, so pa tudi izjeme, na primer pri dvojčkih.“

Izkupil jo je.

Oče položi svojo hčerko Vidko čez kolena in zakliče Pepčku: „Sedaj pa le pojdi, sedaj jo boš lahko.“

Vidka: „Pepče, saj ti ne bodi tako neumen!“

Iz ljubljanske ljudske šole.

Učitelj: „Francek, spregaj mi nikalni glagol ‚biti‘ v prihodnjem času!“

Francek: „Naum, nauš, nau, nauma, naute, nauja.“

Iz lovskih krogov.

Prijazno je sedelo nekega zimskega večera več lovcev okoli gorke peči pri kupici vinske kapljice in so si pripovedovali svoje strahovite dogodke. Naposled se oglasi tudi trgovec, rekoč: „Gospodje, dovolite mi, da tudi jaz povem, kaj se je meni zgodilo. Napravili smo enkrat lov na dvojico medvedov v planinah. Za nekaj časa sem jaz zgrešil družbo in sem ostal sam. Ko dalje korakam, pridem do prepada, prek katerega je podrto drevo delalo brv. V tistem trenutku za-

slišim za sabo rjuti medveda in naravnost kobacati proti meni. Ko vidim, da ni druge pomoči, vzamem puško v roko in nož med zobe in se začnem plaziti po deblu na ono stran. Komaj sem bil na sredi, zareži mi z nasprotne strani jezna medvedka nasproti. Pred menoj medvedka, za menoj medved, pod menoj pa globoko brezdno, to me tako pretrese, da mi odpade puška in zleti v prepad. Začnem klicati prijatelje na pomaganje in ko odprem usta, odpade mi še nož v brezdno. Zdaj sem bil v takem položaju čisto sam brez orožja med dvema smrtnima sovražnikoma.“ Trgovec si oddahne in izpije kupico vina. Lovci vsi ostrme in nihče si ne upa ziniti besedice, da ne bi zmotil pripovedovalca. Naposled se vendar eden oglasi: „Kaj se vam je pa potem zgodilo?“ „Kaj! požrla sta me medveda do zadnje kosti,“ pravi trgovec na to. Nastane velika tihota. Vsak si je mislil svoje. Od tistega večera so si pa lovci pripovedovali svoje dogodbice le še tedaj, kadar so bili sami med seboj.

Iz malomestnega življenja.

Krajevni list malega nemškega mesteca je prinesel sledečo notico:

Nekateri pretepači so sinoči zopet motili mir našega mesta z divjim pretepom. Med ranjenimi je tudi naš zelo spoštovani gospod župan.

Iz navade.

Prileten kmet leži na smrtni postelji. Pri umirajočem bolniku je samo njegov sin, kateremu prihaja nekako tesno, ker ni nikogar drugzega doma. Gre pred hišo in se ozira, a nikjer ni videti žive duše. Ves nevoljen torej vzklikne: „Oče umirajo, pa noben hudič ne pride!“

Izplačal jih je.

Nekaj gospodov povabi preprostega kmeta na kosilo. Po kosilu prineso na mizo veliko,

umetno odičeno torto. Ker ni kmet še nikoli videl take jedi, potisnejo gospodje, da bi se malo pošalili s kmetom, torto predenj, češ, naj jo načne. Mirno vpraša kmet: „Kje naj pa načnem?“ „Kjer hočeš,“ odgovore gospodje. „I, če je temu tako, načnem jo pa doma!“ Reče, vzame torto in odide domov.

Iz sodne dvorane.

„Svojo palico ste torej zbili na glavi nasprotnika?“

„Prosim, to nič ne de, gospod sodnik, zdaj imam že drugo!“

Iz spiritistične seje.

V ozadju dvorane se pojavijo nekam nejasne črte poklicanega duha. S tresočim glasom vpraša vdova: „Ali si ti Avgust?“ — „Da, jaz sem.“ — „Ali si srečen, Avgust?“ — „Da, prav srečen.“ — „Si srečnejši, kakor si bil takrat, ko si živel z menoj?“ — „No, to se razume.“ — „Kje pa si, Avgust?“ — „V peklu.“

Iz šole.

Učitelj vpraša učenca: „Janezek, povej, koliko počutkov imaš?“ — „Pet,“ odgovori učenec. — „Kako se zovejo?“ — „Vid, sluh, okus in tipanje.“ — „No, kaj pa je z nosom, li ne vohaš tudi?“ — „Ne, danes ne morem, ker imam nahod.“

Učitelj: „Koliko je 10 manj 10?“ — — —
 „Nu, tega ne veš? Pomisli, ti bi imel v žepu desetico in bi jo izgubil; kaj imaš potem v žepu?“
 Učenec: „Luknjo.“

* * *

Sin: „Oče! jaz pa nočem tega učitelja!“ —
 Oče: „A, zakaj ne?“ — Sin: „Ker mene vedno vprašujejo, — a jaz niti sam ne znam!“

* * *

„Kdo je bil Abraham?“ vprašajo kaplan nekega učenca. — „Ne vem,“ odgovori učenec, „še nisem slišal kaj od njega.“ — „Kako misliš kaj, li Abraham še živi ali ne?“ — „Da še živi.“ — „Ti neumnež, kako dolgo je že, kar je umrl.“ — Učenec jokaje: „Ne zamerite, gospod kaplan, mi stanujemo daleč od vasi in malokdaj zvemo, kdo tu umrje.“

Japonski barometer.

Japonci ne potrebujejo naših barometrov, ker imajo o naravi polno navodil za spoznavanje vremena. Kadar sili krokar v vodo, je blizu dež. Kadar se mačka umiva, bo drugi dan dež. Kadar lisica laja, bo v treh dneh. Ako vidiš v enem dnevu več kot tri kače, je nesreča neizogibna. Ako kače beže ter se spenjajo na drevje, bo veter. Ako se ti vidijo planine blizu, bo kmalu dež. Ako pade megla zjutraj, ne hodi iz hiše, ako je zvečer megla, se ne boj dežja. Ako v

krogu okoli meseca ni videti zvezde, bo kmalu dež; ako je videti le eno zvezdo, bo dež en dan pozneje. Zelo zanesljivo.

Janezek — revček.

Tujec se pogovarja z deklo Nežo, ki lupi krompir za kosilo. Zraven nje stoji devetletni Janezek in radoveden zija v tujca. „No, kako pa fantič, ali je kaj priden?“ vpraša tujec mimogrede. Neža malo pomisli in odgovori: „I, mislim da je tak, kakršnih je Bog dal veliko. Gospod učitelj pravi, da je prava hudoba, oče ga zmerja za umazanca in prešička, mati pa misli, da je angelček.“

Kaj je bolje?

Ko pride vojak prvič v bitko, pade kar na tla, kakor bi bil močno ranjen. Ko zdravnik ne najde niti najmanjše rane, ga močno ošteje. „Oj, gospod doktor,“ reče vojak, „ali ni bolje, da se vi zastonj jezite, nego da bi bil jaz ranjen.“

Kaj je čudež?

Irski kmet vpraša duhovnika, kaj je čudež. Ta mu obsežno razlaga, pa kmetič ne more razumeti. Nato vpraša duhovnika, če bi mu mogel tudi dati kak vzgled za čudeže. „Dobro,“ pravi duhovnik, „hodi pred menoj in hočem poskusiti.“ Kmetič gre. Duhovnik ga brez pomisleka občutno

sune z nogo. „Ali si čutil,“ vpraša duhovnik. „Zakaj bi ne bil?“ pravi kmet in se pogladi po zadetem kraju; „zlomka, gotovo sem čutil!“ „Dobro,“ pravi duhovnik, „bil bi čudež, če bi ti sunka ne bil čutil!“

Kaj je ljubezen?

Ona: „Ljubezen je, — — — — a ne ve kaj, pride — — — — ne veš od kod, in mine — — — — ne veš kako.“

On: „Oprosti, konča se navadno z enim ali več bankovci.“

Kaj je žaloigra?

V neki višji dekliški šoli je razlagal profesor pojme drama, burka, veseloigra, žaloigra i. t. d. Vsaka učenka je morala imenovati kak gledališčni komad ter določiti, v katero kategorijo spada. Neka izmed manjših učenk je povedala, da pozna igro „Deset žensk brez moškega“. Na profesorjevo vprašanje, kam je uvrstiti igro, je odgovorila zamišljeno: „Gospod profesor! Deset žensk brez moškega — to je vendar žaloigra.“

Kaj vse lahko priseže?

Mojzes: „Gspud sodnik, posodil sem Abrahamu lonec, in on mi ga je zdrobil. Zato zahtevam odškodnino!“

Abraham: „Gspud sódnik, vse nič res! prvič mi sploh ni posodil lonca; drugič, je bil lonec že počen, tretjič je bil pa lonec cel, ko sem mu ga vrnil. Na te tri točke lahko prisežem!“

Kaj v šoli ni prav?

Milico, ki je bila prvičrat v šoli, vprašajo mati iz šole prišedšo: „No, Milica, kako je bilo v šoli; kaj ne, da prijetno?“

„Nič kaj posebno,“ odgovori Milica, dvakrat smo molili pa nobenkrat jedli.

Kako daleč je od Kranja do Ljubljane?

V znani krčmi „pri Triglavu“ v Kranju so se kmetje razgovarjali o daljavi med Kranjem in Ljubljano. Merili so le po stari ploskovni meri. Vsak je bil drugih misli; eden je menil, da je to malo preveč, drugi, da je premalo, kar je ta ali oni rekel. Gotovega ni nobeden vedel povedati. Zdajci se oglasi pri nasprotni mizi star cestni mojster, rekoč: „Vam bom pa jaz povedal, kako daleč je; jaz sem bil zraven, ko so merili cesto. Po novi meri je ravno 25 kilogramov in pol od Kranja do Ljubljane.“

Kako je Bog ustvaril Rusa?

Armenci si pripovedujejo sledečo pravljico o stvarjenju Rusa: Nekega dne sta šla Bog in

Kristus po polju. Ker je bil Bog ravno dobre volje, je rekel: „Veš, ti Kristus, ustvarila sva Žida, Grka in Armenca, pravzaprav bi morala tudi Rusa.“ Toda Kristus je imel svoje pomisleke ter je odgovoril: „Očka, prosim te, pusti to, imela bi končno le neprijetnosti.“ — „Ah, kaj še,“ je

rekel Bog oče in že je izrekel besede: „Bodi Rus!“ Toda jedva je stal Rus pred njima, se je že zadrl: „Stojta! Kje imata potne liste?“ — „Vidiš, očka,“ je rekel Kristus, „sedaj imava že vruga na glavi.“ Toda Bog je smehljaje segel v žep, izvlekel bankovec za 20 kopejk ter ga stisnil

Rusu v roko. In odšla sta nemoteno. — Bajе je tako ostalo do današnjega dne, ako je verjeti prekanjenim Armencem.

Kako je ogenj ven prišel?

„No, Lovrek, ali se že kaj ve, kako je včeraj ogenj pri sosedu ven prišel?“

„Ej, kajpada; ljudje pravijo, da je stena pregorela in potem je ogenj ‚ven prišel‘!“

Kakor dva kralja.

Nemški pesnik Schiller se je kot dijak nekaj časa učil igrati na harfo. Ko je nekoč kruto ubiral strune, stopi k njemu sosed, ki je težko poslušal to brenkanje, ter mu reče: „Vi, Schiller, Vi pa igrate kakor kralj David, samo da ne tako lepo!“ „In Vi, gospod sosed,“ odgovori Schiller, „Vi pa govorite kakor kralj Salamon, samo da ne tako modro!“

Kako se komu napravlja veselje?

Sosed vidi soseda, ki neusmiljeno pretepa psa. Nevoljen stopi k njemu in ga vpraša: „Zakaj vendar tako neusmiljeno pretepate ubogega psička?“ — „Rad bi mu napravil veselje,“ odgovori sosed. — „To pač ubogemu psu ni v veselje, ako ga bijete tako neusmiljeno!“ — „Res je, da zdaj ne čuti veselja, ali čutil ga bo potem, kadar ga izpustim.“

Kako ženske mislijo?

Mož pride domov in najde hišna vrata zaklenjena. Pozove ključavničarja. Ta odpre sobo in, ko mož vstopi, najde v sobi na mizi listek z napisom: Dragi mož! Če prideš domov, in mene ni doma, pojdi k sosedi; njej sem dala hraniti ključ.

Tvoja žena.

Kakšen razloček je med Evo in med kavo?

Eva je bila žena, kava je pa pra-žena.

Kdaj naj krade?

Neki advokat je moral zagovarjati dva tatova. Eden je kradel podnevi, drugi ponoči. Glede nato je v omenil svojem zagovoru: „Gospod državni pravdnik je navedel pri prvem mojem klientu kot posebno obtežujoče dejstvo to, da je z veliko predrznostjo pri belem dnevu izvršil tatvino. No in zdaj pri drugem zatožencu povdarja kot posebno obtežujoče nasprotno dejstvo, da je kradel v nevarnem nočnem času. Vprašam samo gospoda državnega pravdnika: kdaj naj prav-zaprav človek krade?“

Kdor ne inserira . . .

O tem nas pouči sledeča šaljiva basen:

Osel je letal po gozdu, pri tem pa padel v jamo, iz katere se ni mogel izkobacati. Že je

pojema gladu, ko opazi lisico, ki je šla mimo jame. Milo jo začne prositi pomoči. „Premajhna sem, da bi ti mogla pomagati,“ je rekla lisica, „toda dober svet ti dam. Nedaleč od tukaj stanuje velik slon. Pokliči ga in gotovo ti pomaga iz jame.“

Ko je lisica odšla, je začel osel sam s sabo govoriti: „Zelo sem slab, ker že dolgo nisem ničesar pojedel. Ako se bom napenjal, da z riganjem pokličem slona, oslabim še bolj. Slonova dolžnost je, da mi pride na pomoč, ako ga tudi ne kličem!“ Tako je sklenil osel in poginil gladu. Po daljšem času je prišla lisica zopet mimo jame. Zapazivši v jami bele oslove kosti je rekla: „Ako je res, da se živalska duša preseli v človeka, preseli se duša tega osla v tistega trgovca, ki se ne more odločiti, da bi inseriral v časopisih.“

Kita in gumb.

Anglež Kitajcu: „Zakaj imate vi Kitajci kito? Ali ni to nepotrebno? — Nimate kaj nanjo obesiti!“

Kitajec se nasmeji in pogleda Angleža na gumbe, ki jih ima od zadaj na suknji: „Čemu pa nosite vi te gumbe, saj nimate kaj z njimi zapeti?“

Žane: **Krancl poezij.**

I.

Uvod.

Vrh strehe te čiuka tam grabec,
nad pulam pa žvižga škrjanc,

u kuhn cvil kašna kršenca
v štari se pa dere kak pjanc.

Vse poje, al cvil, al pa žvižga,
ud žalost ta, ta k je veseu;
zakaj pa jest gofla b držu,
zakaj pa glih jest de b n3 peu?!

II.

Pod oknom.

Luna sije,
ura bije!
že triferkelce na tri;
Žefka spava,
kokr krava,
Žaneta pa dam še ni.

Tam pr Lahe
v božim strahe
ga žlampa, de je grdu;
In ta zgaga
je brjaga,
de že sam ne vem kuku.

Dons, k ma flike,
meče čike
ukul sebe ke pu tleh,
Babe farba
Šalabarda;
Buh se usmil, a tu ni greh?

Kedr kroka,
druh dan stoka,
kokr krota, pa še huj!
V varžet šlata
ta cupata,
pa nič not ni, orka luj!

III.

Nezakonska mati.

Žefka, Žefka, kaj si strila,
de si drugmu šla na lim!
Mar b' sam mene ti ljubila,
pa b t na blu treba jt u Rim!

«Kaj pa je tebe treba bilo?»

Rim je deleč, rajža teška,
in pa kulk ta špas kušta!
uredna si, da te kdu našeška,
ti frdamska kumara!

Pa le pejd, ti škatla stara,
kamer ti je treba jt;
Žane zate več ne mara;
Žane zdej če druga met!

Kratke in poskočne.

- Je delo prekleto,
Popačena reč,
Je majhne postave,
Pa k fantom hod' leč.
- Prehentani Jaka!
Rad pije in je,
Vasuje in skaka,
Da baba ne ve,
- Eno ljub'co sem ljubil,
Mi daje slovo,
Da nisem nič zgubil,
So druge zato.
- Okcli se vlači
Vse ljube noči,
Pri drugih se pači,
Le k meni ga ni.
- Je lepa, je mlada,
Pa nima moža,
Je grda, je stara,
Pa ima po dva.
- Ni lepa, ni zala,
Ne dekile za me,
Pod noge se gleda,
Pa švedrasto gre.
- Pober' se od mene,
Izpod moje stene,
Te 'm hot'la imeti,
Znam pisat' po te,
- Po hriih je slana,
Po ravnem je led,
Me ljubica čaka,
Se moram it' gret.
- Ak' so'nce ne sije,
Pa mesec sveti;
Ak' ljubi ne pride,
Pa sama leži,
- Če k meni v vas prideš,
Saj bova sama,
Ni mater, očeta,
Nikogar doma.
- Je bela ko mleko,
Rudeča ko kri,
Zaljubljeno gleda,
Na smeh se drži.
- Me ščiplje, me bode,
Me glav'ca boli,
Se ljubi prikaže,
Bolezen mini.
- V Ljubljani pred mostom
Eno kajžico imam,
Če, ljub'ca, te vzamem,
Te nctri peljam,
- Eno spono bom kupil
Za ženo svojo,
Da grlo zavežem,
Da klela ne bo.

Če bi druž'ga ne imela,
 Ko lep'ga moža,
 Za mizo bi sedla,
 Pa gledala ga.

Vpričo pri drugih
 Ne dregaj z nogo,
 Le s prstom pomigni,
 Pa pojdem s tebo,

Presite, molite
 Vsi božji za me.
 Da bodem imela,
 Kar druge žene.

Kak' bodem ljubila,
 Me srce boli,
 Ker ljubček moj prvi
 Pozabljen še ni,

Kopati ne morem,
 Orati ne znam,
 Dekleta bi ljubil,
 Al' to me je sram,

Je ura pretekla,
 Moj čas je prešel,
 Še enkrat objamem,
 Da laže bom šel,

Bom godca vzela,
 Bom zmeraj vesela,
 Če kruha ne bo,
 Zagodel mi bo.

So rekli ljudje,
 Da baba vse ve,
 Kje hči je postlala,
 To vedet' ne sme,

Le tisti bo moj,
 Ki pride nocoj,
 Mi prstanec dal,
 Pri meni zaspal.

Je bela ko mak,
 Rudeča ko rak,
 Je vroča ko peč,
 Pa k fantom hod'leč,

Le prosi Boga,
 Da b' moja ne b'la,
 Vse leto bi sama
 Ležala doma,

O joj, o joj!
 Moj deviški stan
 Snoč' je bil
 Na slam'co d'jan,

Čas' po dva, čas' po tri,
 Čas' pa še en'ga ni,
 Poj, poj, poj, tiček moj!
 Kak' bom pel, sem se vjel?

Micka Matjakova
 Za mano skakala,
 Zlodej premotil me,
 Da sem se lotil je,

Moja ljub'ca 'ma črne oči,
 Pri nji so pač kratke noči!

Kratkočasnice.

Učitelj: „Mnogo stvari je, katerih ne moremo seštevati. Recimo: krava in konj se ne moreta seštevati, ker ta dva nista dve kravi, niti ne dva konja. A kdo mi zna povedati, kakšne stvari se dado seštevati, dasi so različne?“

Tonček: Mleko — in voda, ker liter mleka in liter vode dasta 2 litra mleka.“

* * *

„Kaj je telegraf?“ vpraša Miha v krčmi soseda krčmarja. „To je taka mašina, če jo na enem koncu pritisneš, pa na drugem koncu piše.“ — Miha: „Kako pa je to mogoče?“ Krčmar: „Ravnostako, kakor če psu na rep stopiš, pa spredaj pri gobcu zacvili. Misli si torej tako dolgega psa, ki ima v enem mestu rep, v drugem pa gobec, in lahko si predstavljaš, kakšen je telegraf.“ Miha: Aha, zdaj že vem.“

* * *

Oče: Karol! Danes se ne smeš iti kopat, ker se pritožuješ, da te trebuh boli!“

Karol: Oj oče, to nič ne škodi, saj znam po hrbtu plavati!“

* * *

„Lenoba!“ zadere se oče nad svojim sinom, „ti še ležiš, solnce pa že tako dolgo sije!“ — „Hm, sem mar jaz kriv,“ odgovori sin in se skremži, „da solnce pred dnevom vzhaja!“

* * *

Trije učenci, katerim se je vedno sanjalo o denarju, narede stavo, kateri bo ponoči v sanjah imel največ denarja.

Drugi dan si pripovedujejo svoje sanje.

Prvi pravi: „Videl sem cel travnik samih šivanek, in na njem je stal mož, ki je rekel: „Vse te šivanke boš porabil, da si boš sešil vreče za denar!“

Drugi je rekel: „Sanjalo se mi je, vse morje je bilo polno črnila in moje pero ga je izsušilo, da sem mogel napisati (zapovrstjo) po vrsti vse številke, kar sem imel denarja!

„In meni se je sanjalo,“ pravi tretji; „vidva sta umrla in sta meni zapustila vse vajine denarje!“ Tako je dobil stavo tretji učenec.

Krčmar in krčmarica.

Krčmar svoji ženi: „Ti, mati, veš kaj? Dajmo zakopati mlako na pašniku. To vedno regljanje žab me tako nadleguje, da sem postal že nervozen.“

Krčmarica: „Ne, tega pa že ne! Dokler bodo regljale žabe v mlaki, bodo regljali pri nas gostje in se nam množile kronice; saj veš, da jih potrebujemo.“

Krčmar: „Prav imaš, stara! Vidim, da si pametnejša kakor jaz, čeravno sem „rihtar“.

Krčmarica: „Vem, da se ti nisi domislil na „kožuh“ (ponarejeno žganje), ker so ti te

presnete volitve že celo zmešale možgane. Pomisli, kje bi pa jemal vode za toliko polovnjakov žganja?"

Krčmar: „No naj pa ostane mlaka in ž njo vred tudi žabe, ker vem, da je mlaka za nas ‚zlata grapa‘.“

Krčmarica: „Veseli me, da si se domislil tega in prišel zopet malo k pameti. Glej, da se toliko spametuješ, da boš lahko sam prevzel mesto volilnega komisarja.“

Krčmar: „Stara, glej, še ob volitvi nam bode mlaka donašala dobiček. Volilci bodo žrli ‚kožuh‘, kakor voli deževnico, in kronice se bodo množile.“

Krčmarica: Oh, mlaka, zlata mlaka, kje bi bili mi brez tebe! Ljubše mi je žabje regljanje, kakor klet brez ‚kožuha‘.

Lahki dobiček.

K nekemu bogatinu je prišel mlad človek s ponudbo, da mu hoče razodeti načrt, po katerem zamore v tem hipu narediti 20.000 gld. dobička.

Gospod: „Veseli me, če je kaj na tem; povabim vas na zajuterk, potem se lahko o tem domeniva.“ — „To je čisto lahko,“ odgovori ta, „vi, gospod, imate eno hčer za možitev, kateri mislite dati čez 40.000 gld. dote.“ Gospod: „To je istina! saj ste jo sami videli. Kaj hočete s

tem?“ — „Jaz jo vzamem rad za polovico, torej si prav lahko s tem pridobite 20.000 gld.“ Gospod: „Hvala lepa za tak načrt!“

Laž in resnica.

„Ako hočete, da vas rešim,“ je rekel odvetnik svojemu zatožencu, „morate meni povedati čisto resnico! Lagal bodem že jaz za vas, če bo treba!“

Logika.

Nedeljski lovec (ki je meril na zajca, pa je zadel kravo): „Dobro, da vem! Prihodnjič bom pomeril na kravo!“

Lovski dogodek.

Na lovski veselici v Walhovu so godci pozno v noč igrali, potem pa se utrujeni vozili skupno na vozu domov. Veliki bas, ki je bil na koncu voza, je zdrknil na cesto, ne da bi ga godci pogrešali. Kmalu pa je prišel mimo lovec, ki je zapazil čudno pošast na cesti. V temi je mislil, da leži jelen in je ustrelil po njem. Začulo se je zamolklo renčanje, vsled česar je lovec še enkrat ustrelil. Tedaj se je pa žival prevrgla na drugo stran in še bolj zarenčala. Lovec je brž izdrl svoj dolgi nož ter se previdno bližal, da zada zverini zadnji sunek. V tistem hipu pa je pritekel

po cesti godec, ki je bil pogrešil svoj bas. Lahko si mislimo neumna obraza, ki sta ju rezala lovec in godec.

Ljubavno pismo.

Da spišeš dobro ljubavno pismo, moraš začeti, ne da bi vedel kaj hočeš povedati, in končati tako, da ne boš vedel, kaj si spisal.

J. J. Rousseau.

Majhna razlika.

Neki rudar v Mansfeldu je zelo podoben pokojnemu knezu Bismarku ter je na to podobnost tudi zelo ponosen. Neki večer se je v gostilni v krogu svojih tovarišev ponašal s to podobnostjo, češ, da ima popolnoma isto postavo, isto velikost, ravno take brke, tak obraz, le lažji je za dva funta kakor je bil Bismark. Neki tovariš ga je kratko zavrnil: „Ta dva funta pa ti manjka na možganih.“

Mali računar.

Nadzornik je vprašal nekega dečka v prvem razredu: „Koliko je pet in ena?“ Deček ni odgovoril. Nadzornik: „Misli si, da ti dam pet kuncev in še enega kunca; koliko kuncev bi potem imel?“ Deček: „Sedem!“ Nadzornik: „Kako pa računaš?“ Deček: „Enega kunca že imam sam doma.“

Med otroci.

Fricek (sestri): „Pojdiva se igrat divje zveri, jaz bom opica, ti me boš pa pitala s štruklji!“

Med prijateljicama.

= Julka je v resnici prav ljubka.

= = Brez pomislekov, samo njena koža je nekoliko prerujava.

= Njen premajhen nos ne naredi posebno lepega utisa.

= = Imaš prav, in njeni lasje niso ne rudeči ne rujavi.

= Na vsak način ima prevelika usta.

= = Razen tega so njene oči res smešne.

= Da, da, čudna mešanica zelenega in rujavega.

= = Oblači se pa res brez vsakega okusa.

= Ampak drugače pa je prav ljubka.

Menažerija.

A.: Ali grete z menoj v menažerijo! B.: „Ne, doma ostanem, moja starejša hči hodi kakor kenguruj, moja druga hči čeblija kakor papiga, moj sin se smeje kakor hijena, moja žena me nadzoruje kakor sokol, naša kuharica je požrešna kakor volk, moj sluga je okoren kakor medved, moja tašča pljuva kakor lama ter mi pravi stari gorila. Zakaj bi šel tedaj v menažerijo? Ako že kam grem, hočem imeti izpremembro.“

Metempsihiioza.

Dva modrijana sta razpravljala o metempsihiiozi (preseljevanju duš). „Seveda, dragi Hilarij — je dejal prvi — po svoji smrti prideš še enkrat na svet. A tedaj ne kot človek, ampak Boga ve, morda kakor osel!“ — No, to je verjetno — je odvrnil Hilarij. — Ravno tako prideš še enkrat na svet tudi ti, a ti prideš tedaj najbrž na svet kakor človek, ker kakor osel si na svetu sedaj.“

Mirna vest.

V Lycku v vzhodnji Prusiji je bil neki mladenič obdolžen krive prisege. Med tem, ko je državni pravdnik govoril obtožnico in poudarjal, da je človek, ki vedoma po krivem priseže, sposoben vsakega hudodelstva ter se ga mora izključiti iz človeške družbe, je obtoženi sladko zaspal ter končno z velikim ropotom padel z obtožene klopi na tla.

Moderne sestričine.

Vojak je predstavil neko dekle drugemu vojaku z besedami: „Čast mi je predstaviti svojo sestričino.“ Drugi vojak: „Drago mi je, a bila je že tudi moja sestričina.“

Moderni idealist.

„Kaj vam je prišlo na misel, da vzamete za ženo tako staro in odurno vdovo? Saj vendar vedno poudarjate, da ste idealist!“

„Dovolite, gospod šef, dvesto tisoč kron!
Ali ni to idealna partija!“

Modri tiskarji.

V Königsteinu na Laškem se je dogodil v tamošnji tiskarni sledeči zanimivi dogodek:

Za trak na vencu so bile naročene sledeče besede: „Počivaj v miru! — Do svidenja!“ Naročitelj je nato brzojavil, da se ima k „Do svidenja!“ pristaviti še „v nebesih“, ako ima še prostor. In zares! Na traku je stalo zapisano: „Počivaj v miru! — Do svidenja v nebesih, ako ima še prostor!“

Podoben slučaj se je zgodil, ko je naročitelj naročil trak s sledečim: Počivaj v miru! na obe strani!“

Modrost v žepu.

Dva odvetnika, prvi črez mero velik, drugi črez mero majhen, sta se prepirala prav resno. V prepiru reče velikan malemu: „Kaj bi se repenčili, saj vas lahko vtaknem v žep!“ Brzo mu odgovori mali: „No, potem bi imeli v žepu več modrosti nego v glavi!“

Moja hišna oprava.

1.

Moja hišna oprava
je žena rujava,
nikoli doma,
ne ljubi moža.

2.

Raztrgane rjuhe,
preplezan modroc,
predav bom kovter,
kupil bom koc.

3.

Kovter se sveti,
je že ves gladek.
Od zgoraj ga manjka
od spodaj je prekratek.

4.

Če goř ga potegnem,
od spod ga fali.
Moja žena je sitna,
za popisat jo ni.

5.

Moja žena je sitna,
za popisat jo ni,
včasih od jeze,
pa bolhe lovi.

6.

Jest ne morem sovražiti,
te črne žvali,
naj boč lačna al sita,
nikol na gmah ni.

7.

Je lepa, je črna,
se sveti kot kos,
včasih mi skoči,
od brade na nos.

8.

En špampet potrt,
ker nima nič nog,
s copato podprt,
oh kolk imam nadlog.

9.

En kosten zverižen,
predale ima tri,
odpret si ga ne upam,
ker noter nič ni.

10.

Pri peči pokrov,
že ni več nov,
sem ga iz starih podplatov,
skupaj ga zbov.

11.

Omaro imam tako,
da me uh piš.
Notri mi crkajo,
od lakote miš.

12.

Moja ženka jaz ljubim,
prav rad jo imam,
zato jo pa iz bunkam,
po glavi štemplam.

Muhasta tolažba.

A. „Če pomislim, koliko me stane lovska karta, koliko zapravim pri lovu, koliko raztrgam obleke in obutala, in koliko zamudim doma, stane me vsak zajec, katerega vstrelim vsaj 10 kron!“

B. „Zahvali Boga, da jih tako malo ustreliš!“

Na cesti.

Mimoidoči (beraču): „Mislil sem, da ste slepi?“

Berač: „Pač res, gospod, ali časi so tako slabi in konkurenca tako velika, da more celo slep človek imeti dandanes svoje oči široko odprte, ako hoče kaj zaslužiti.“

Najboljši svet.

Mojster: Ti, Tone; ti si zelo prebrisana buča! Povej mi vendar, kaj bi kupil svoji ženi za Božič, da bi res kaj zaleglo?

Pomočnik: „Veste kaj, gospod mojster? Najbolj bo zaleglo, ako ji kupite vožni list za — Ameriko!“

Najlepša godba.

Imenitni glasbeniki so se pogovarjali in pričkali, katerega godala glas je najprijetnejši. Ta je hvalil gosli, oni orglje, tretji flavto i. t. d. Naposled vprašajo tudi moža, ki je dosedaj tiho poslušal te razgovore, naj pove, katerega godala glas njemu najbolj ugaja. „Meni“, odgovori mož, meni najbolj ugaja, če slišim, da cvrči pečenka na ognjišču.“

Najlepša umetnost.

V družbi, kjer so govorili o lepi umetnosti, pravi nekdo: Najlepša in najokusnejša umetnost je in ostane — kuhinjska umetnost.

Najljubši predmet.

Stric: „No, Janezek, kateri učni predmet ti je v šoli najbolj ljub?“

Janezek: „Petje, stric!“

Stric: „In zakaj ravno petje?“

Janezek: „Zato, ker nimam posluha in sem petja oproščen.“

Na kmetih.

Janez: France, zakaj pa ne postaviš strašila v njivo zoper vrabce?

France: Molči! Saj sem jaz sam vsak dan na polju!

Na lovu.

Lovec vpraša na ledini ležečega pastirja, če je videl kakega zajca. „O sem ga,“ pravi pastir. „Kdaj si ga pa videl?“ „O sv. Martinu, mislim, bo tri leta, kar je eden tu mimo tekel?“

Na nosu se ti pozna.

Mati: Branko, Branko, danes si že zopet lizal smetano!

Branko: O ne, mama!

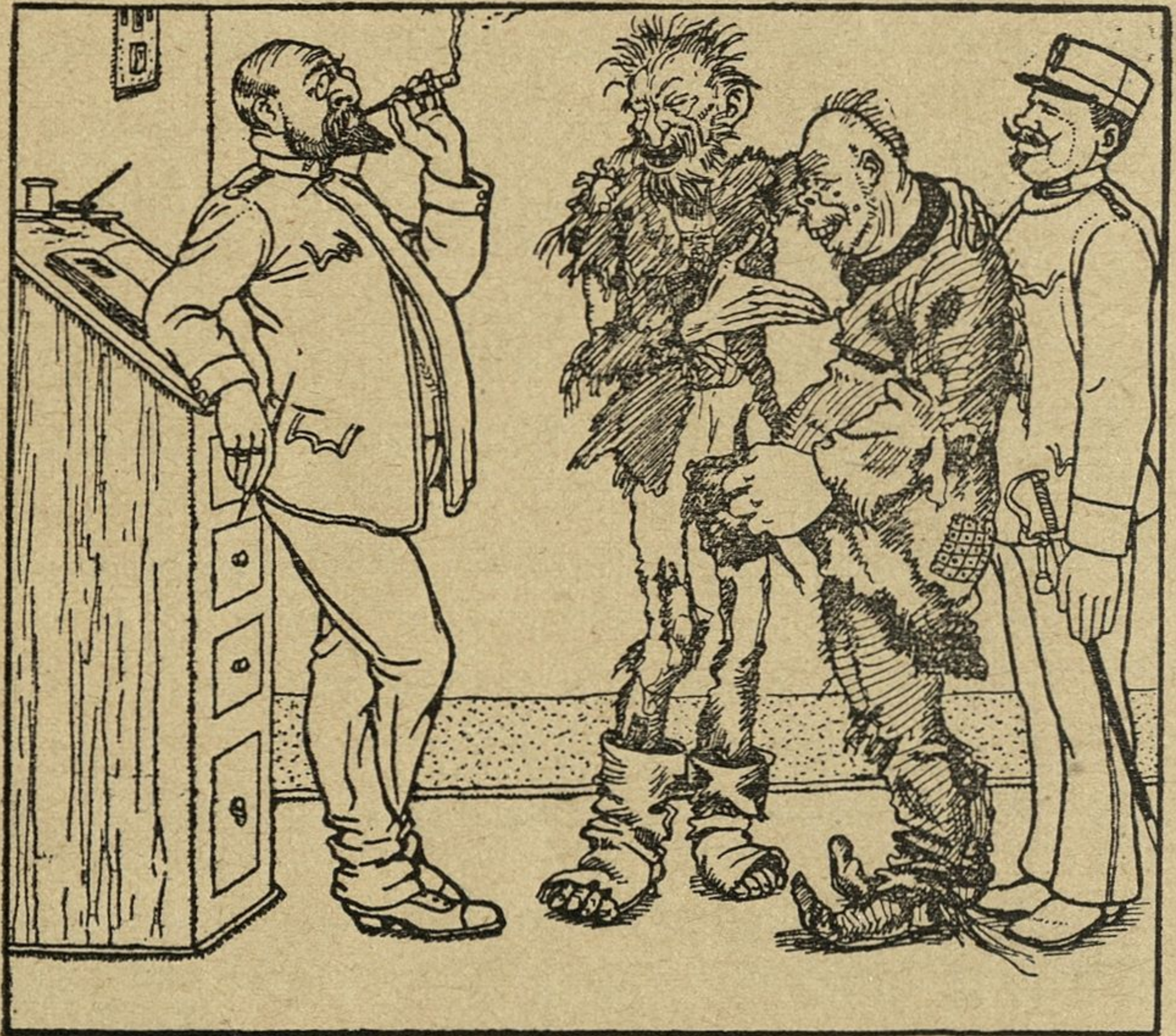
Mati: Ne laži, saj se ti še na nosu pozna!

Branko: O ne, mama, to je še od včeraj!

Napoleon.

Napoleon reče nekemu stotniku svoje straže: Vi preveč pijete!

= = Da, Vaše Veličanstvo, a vedno na Vaše zdravje.

Na policiji.

Dva potepuha prve vrste so pripeljali na policijo: „Kje stanujete vi?“ „Nimam stanovanja.“ In vi, kje bivate vi?“ „Jaz sem njegov sosed.“

Napredujoča znanost.

Neki profesor medicine na pariškem vseučilišču je pokazal svojim slušateljem na prsih

Na sv. Joštu.

Žena (turistinja): „Poglej, ljubi mož, kako krasen razgled je tu s sv. Jošta!“

Mož: „Res, krasno! Ko bi ne bila ti poleg mene, mislil bi, da sem v raj!“

Natančno.

Logar pazniku: — Ali imate uro!

Paznik: — Nimam.

Logar: — Nič ne de! Ob sedmih zjutraj piska vlak na postaji, vi pa izpustite pse ravno pol ure poprej!

Natančno opravil.

Neki krojaški mojster je poslal svojega vajenca k nekemu gospodu, ki mu je že dolgo bil dolžan za obleko, pa ni mogel zlahka dobiti plačila. Vajenec pride nazaj, pa ga vpraša mojster, če je storil, kakor mu je naročil. „Sem prav natančno.“ „No! in koliko si mi prinesel?“ „Nič!“ „Kaj? ali ti nisem rekel, da moraš čakati tam toliko časa, da ti bo kaj dal?“ „Tako sem tudi storil. Pa mi je dal tako brco, da sem se zvalil po stopnicah doli in se komaj pobral.“

Na tramvaju.

„Hvala bogu, da smo končno prispeli,“ je rekla dama kondukterju. „Toliko ljudi natlačite

v vagon, da sem morala stati cel čas na eni nogi.“
— „Da, na moji,“ se oglasi nekdo za njo.

Na veke, amen.

V nekem deškem zavodu je bila navada, da je dečke hodil vsako jutro buditi sluga s pozdravom: „Hvaljen bodi, Jezus Kristus!“ in dečki so morali odgovoriti: „Na veke, amen!“

Nekoč pa je eden zaspal in ko ga pride sluga drugič buditi, zadere se nad njim: „No, kako dolgo pa bodeš ti spal?“

„Na veke, amen!“ odgovori deček, ki se je ravno prebudil.

Na vrhuncu griča.

(Šaljiva pesmica, spisana, ko je pesnika prav presneto zob bolel.)

Stal sem na vrhuncu griča,
Gledal v solnčnato daljavo,
Ko mu pljunil, glej hudiča,
Vravec zloben je na glavo.

Če kaj takega, duša draga,
Se vrši na vrhu griča,
Prašam: Kam naj pa grem,
vraga,
Da se ognem tega ptiča!

Prof. Ant. P.

Nedolžen.

Sodnik: = Ali ste res rekli, oče Trpotec, da je sosed Trebuhar tat in slepar?

Obtoženec: = Res je, res, ali jaz, gospod sodnik, nisem rekel!

Nekdaj — sedaj.

Pri obedu mladi parček,
prav zaljubljeno kramlja,
a naenkrat las potegne
on iz krožnika.

«Ali, Milka, pazi vendar!
to je danes drugič že,
da med svojo juho najdem
tvoje spet lase!»

««Ah, ste čudni vi možički;
kolikokrat si djal nekdanj,
da bi mene vso pojedel
iz ljubezni, — a sedaj?»

A sedaj, ko žena tvoja,
komaj par sem tednov jaz,
si na vse to že pozabil —
in preveč ti je — en las!»»

Ne more jokati.

V Alžiru — pa tudi že ponekod na Balkanu — imajo posebne ženske, ki za plačo objokujejo pri pogrebih mrtve, ki jih morda v življenju niti poznale niso. Neki francoski časopis pripoveduje, kako je navadno neki trgovec šel k taki ženski, da pride objokovat njegovega sorodnika. Ženska pa je odgovorila, da mora prošnjo odkloniti. „Zakaj pa?“ jo je vprašal trgovec. „Danes ne morem jokati, ker mi je ponoči umrl mož,“ je bil odgovor.

Nepremišljeno.

Pisar: „Na to pismo jaz ne morem odgovoriti, saj ga niti prebrati ne morem.“

Poslovodja: „Seveda, vsak osel ga ne more prebrati, dajte ga sem, boste videli, kako hitro ga bom jaz prebral.“

Nepoboljšljiv.

Krčmar: „Na kredo ste že dovolj pili, gospod, odslej vam nič več ne napišem!“

Gost: „Kakor drago! Če si boste mogli toliko zapomniti!“

Nerazumljivo.

Ladko: „Ali so res misijonarja divjaki snedli?“

Oče: „Da, že več, ne samo enega.“

Ladko: „Pride li misijonar potem v nebesa?“

Oče: „Gotovo, na vsak način.“

Ladko: „Ali pride tudi divjak v nebesa?“

Oče: „Kaj pa misliš, ne!“

Ladko: „Toda, oče, kako more vendar priti misijonar v nebesa, če ne pride tudi divjak, misijonar je vendar v želodcu divjaka.“

Nesebičnež.

Ropar: „Denar ali življenje!“

Napadanec: „Priatelj, pusti mi denar in vzemi raje življenje — moje — stare!“

Nesreča na tržiški železnici.

Pred par dnevi se je peljal g. Butica iz Ljubljane v Tržič. Vozeč se skozi tunel je pogledal iz vagona in pri tem tako nesrečno trčil z glavo ob tunel, da ga je poškodoval.

Nevarno.

Zdravnik, poklican k bolniku, zapazi majhno rano ter ukaže, naj hitro odpošlje hlapca v lekarno po mazila. Bolnik se ustraši in reče: „Oh, za Boga, gospod, mislim, da še ni tako silno nevarno!“ — „Silno nevarno je,“ odgovori zdravnik! „zakaj, če hlapec ne prinese hitro mazila, pa se rana zaceli že prej!“

Nezanesljiv diplomat.

Oče je bil z malim Ivančkom v gostilni ter mu je domov grede naročil: „Ako te mama vpraša, koliko čaš piva sem pil, reci: štiri. Razumeš?“ „Razumem, oče,“ je rekel Ivanček. Doma res vpraša mati Ivančeka na samem: „Koliko je oče pil?“ — Ivanček: „Štiri čaše.“ — Mati: „Kako to, da samo štiri? Koliko pa jih je plačal?“ — Ivanček: „Petnajst!“

Ni prav razumel.

Zdravnik: No! kak apetit imate, ljubi moj?

Bolnik: Bo že! — popolnoma kakor drugi ljudje: kako boljše jed rajše jem, kakor kako slabo.

Ni treba zapisati.

Pekovnik: „Janez, vi ste slišali, ko je Kolo-berek govoril, da sem jaz napravil neke sleparije?“

Janez: „Da, slišal!“

Pekovnik: „Kaj pa je n. pr. rekel?“

Janez: „Rekel je med drugim, da je naš župan največji slepar, in še pristavil, da nam to zapiše, če mu drugače ne verjamemo.“

Pekovnik: „No, ste mu rekli, naj Vam to zapiše?“

Janez: „Ne, gospod župan, ker smo mu itak verjeli!“

Oba vesela.

„Kako živiš s svojo novoporočeno ženico?“ vpraša prijatelj prijatelja. „Prav dobro!“ odgovori prijatelj. „Ona meče name lonce, sklede, ponve, in kar ji pride pod roke. Če me zadene, veseli se ona, če ne, veselim se jaz, in tako sva oba vesela!“

Obljubiti in storiti.

Nastala je na morju taka strašna nevihta, da je vsak potnik prosil Boga in vse svetnike na pomoč. Nekdo pa zakliče: „Oh, sveti Miklavž, pomagaj nam iz te nevarnosti, hočem ti darovati svečo, ki bo tako debela, kot je moja noga!“ — Nevihta ne poneha. — Začne vnovič klicati! „Pomagaj nam, sveti Miklavž, podarim ti svečo, ki bo težja nego jaz sam!“ — Morje se neče pomiriti. — Nato vzklikne tretjič: „Pomagaj nam sveti Miklavž, obljubim ti svečo, ki bo velika,

kakor je največja smreka!“ — Njegovi sopotniki reko: bedak! Kje neki bi dobil toliko voska in kako bi ga plačal?“ — V tem se veter nekoliko vleže in morje se umiri. — „Vi ste bedaki!“ odgovori jim potnik, da le pridem na suho, ne dobi sveti Miklavž niti najmanjše svečice!“

Odkritosrčno.

Zdravnik vpraša bolnika, kako kaj diha.

„I, tako noter in ven, ako sem pa na mrazu, pa še celo meglo diham!“ odgovori bolnik.

Ogrski Salomon.

Roža in Julija pritečeta pred sodnika z neko gosko, o kateri vsaka trdi, da je njena.

Sodnik: „Roža, ali je goska Julina?“

Roža: „Nem batta, ni, rečem jaz!“

Sodnik: „Julica; ali je goska Rože?“

Julica: „Nem batta, ni, nikoli ne!“

Sodnik: „Ni goska Julije, ni goska Rože, je goska moja! Janoš, nesi je v kuhinjo!“

O izgubljenem sinu.

Katehet v šoli je razlagal, kako hudo se je godilo izgubljenemu sinu, ko je moral svinje pasti in zraven stradati.

„No, Lojzek, kaj bi pa ti storil, ako bi bil pastir in moral stradati?“

Lojzek: „Jaz bi takoj zaklal eno prase!“

Opeharjen žid.

Na semnji dan stopi v mestu C. v krčmo vojak, zarožlja s tremi srebrnimi goldinarji in reče: „Kje je oni dobri mož, ki me je pred nekaj urami rešil iz zadrege, ker mi je posodil te tri goldinarje?“ — Vsi molče. — Naposled vstane izza zakotne mize žid in pravi: „Jaz sem tisti, ki sem posodil denar!“ Vojak mu izroči denar in reče: „Sedaj pa bodite tako dobri in mi dajte uro, katero sem vam moral zastaviti!“ Žid ostrmi ter pravi, da mu vojak ni zastavil niti ure niti česa drugega.

„Kaj?“ zakriči vojak, „ali bi mi bili vi posodili tri goldinarje, ko bi Vam ne bil ničesar zastavil? Ali mi daste uro nazaj, ali vas pa zatožim!“ Ker je žid vedno trdil, da mu vojak ni ničesar zastavil, prišla je stvar pred sodnika. Sodnik razsodi: „Žid mora plačati vojaku za uro (katere niti videl ni) 20 gl.; zakaj neverjetno je, da bi posodil žid nepoznanemu človeku tri goldinarje brez zastavila!“

O poljubovanju v starem veku.

Stari Rimljani svojih žen niso poljubovali iz ljubezni, ampak zato da so zvedeli, ali so žene v njihovi odsotnosti pile vino.

Stari Grki so pa silili svoje žene jesti čebulo, češ, da jih v njihovi odsotnosti ne bo poljubil kdo drugi.

Opravičenje.

Mati: „Tinek, kako se drzneš reči teti, da so neumni? Takoj teči k njej in ji reci, da ti je žal!“

Tinek hiti k teti: „Oh, ljuba teta, meni je res žal, da ste neumni!“

Orakel.

Neki mladenič se je zaljubil v neko perico. Dekle ga je tudi ljubilo ter mu seveda prala perilo in sicer snažo brezplačno, kar je bilo mladeniču še najbolj po volji. Toda, kakor je to med zaljubljenimi običajno, sta se nekoč sprla ter se nekaj dni nista videla. Da bi se razmerje zopet obnovilo, poslal je mladenič svoji ljubici perilo. Perica, ki je znala bolje prati nego pisati, je perilo snažno oprala ter mu ga odposlala s sledečimi vrsticami: „Ako bo kaj, ni nič, ako nič, je pa 36 krajcarjev.“

Oslovske glave.

Kmet pride v mesto ter si ogleduje izložbe raznih trgovcev. Ko pride do izložbe menjalca M., najde okno prazno. Ko ugleda gospoda med vrati, ga vpraša: „Gospod, kaj pa prodajate vi, da ne vidim ničesar v vaši izložbi?“

„Oslovske glave!“ odreže se menjalec. Kmet pa odgovori mirno: „Tako, tako!“ Imate pač

dobro trgovino, ker ste že vse prodali in vam je ostala le še ena!“

Osepnice staviti ne pomaga nič.

„Jaz ne verjamem, da bi osepnice staviti kaj pomagalo!“ pravi trmast kmet zdravniku. „Prav lani ste stavili mojemu Mihcu osepnice, a drugi dan je padel skozi okno in pri tej priči obležal mrtev.“

Otroci.

Pepca: „Janko, pojdiva se igrat ata in mamo!“

Janko: „Saj res, samo da me ne boš preveč tepla!“

Otročja odkritosrčnost.

Pri kosilu, na katero je bilo povabljenih nekaj prijateljev, je mali Emil vprašal nekega povabljenca: „Kaj pa ste vi, gospod?“ — „Jaz, dragec moj, sem inženir.“ — Nakar je Emil obrnjen proti očetu dejal: „Kaj si pa trdil snoči, da je gospod neotesanec?“

Otroška modrost.

Mati (ki je svojega sinčka baš s šibo natepla): „In sedaj povej, Janezek, zakaj si bil tepen?“

Janezek: „Vidite, mati, kako ste nepravični in hudi! Tepete me in sami ne veste, zakaj.“

O veliki noči.

„Gospod doktor! Prosim Vas, zapišite mi nekaj za pokvarjen želodec!“

„Kako dolgo pa imate že pokvarjen želodec?“

„Zdaj ga še nimam, a jutri, ko se najem povitic.“

Pijače sit.

Mož pride pijan domov. Žena se huduje in reče: „Nikoli nisi sit pijače!“ — „Večkrat kakor ti!“ odgovori ji pijanec.

Pijanec.

Pijanec neko noč obleži na cesti. Na vasi začne goreti in plat zvona biti. Pijanec, še napol zmeden, sliši plat zvona in misleč, da ura bije, začne šteti. Šteje in šteje: 12, 15, 20. „Kaj bo, kaj bo? začne klicati, tako pozno še nikoli ni bilo!“

* * *

Oče pijanec, govori sam sebi: „Imam še tri goldinarje! Zdaj ne vem, ali bi kupil sinu hlače ali hčerki jankico; pa nastal bi med njima prepir, ko bi ta kaj dobil, drugi pa ničesar! Najbolje torej, da denar zapijem!“

Pobožna kokoš.

V neki družbi so se pogovarjali o razumnosti živali, kako si n. pr. osel, ki mora napraviti vsak

dan gotovo število potov, zapomni to število ter sam ob sebi obstoji, kadar je to število napravil. Profesor v družbi je povedal, da ima njegov stric kokoš, ki nikoli ne znese v nedeljo jajca. Temu so se vsi čudili, ker si niso mogli tolmačiti, kako se je moglo dopovedati kokoši, da je sedmi dan praznik. Tajnost jim je profesor končno zaupal: „To si je treba razlagati tako, ker stričeva kokoš že dve leti tudi ob delavnikih ne nese več jajc.“

Pogovor na cesti.

Tone: „Kam tako hitiš?“

Janez: „Po zdravnika; žena moja mi nič kaj ne ugaja!“

Tone: „Počakaj, Janez, grem tudi s teboj; moja žena mi že dolgo ne ugaja!“

Po južini.

G o s t: „Točaj, plačati!“

T o č a j: „Imeli ste juho, govedino z zeljem in krompirjem — . . .“

G o s t: „Torej.“

T o č a j: „Prosim, kaj imate še?“

G o s t: „Glad!“

Poknjen nos.

Postopač je bil obtožen, da je pri tepežu tovarišu razdrobil nos. Ko mu sodnik to očita,

odgovori zatoženec: „Kaj, jaz da bi mu bil razdrobil nos? Ni mogoče! To je moral imeti že od prej razpoklega!

„Pogumne Gorenjke“.

„Tu poljubček!“ je rekel lep, čvrst vojak na trgu kuharici in jo drzno poljubil.

„In tu — moja roka!“ rekla je kuharica — Gorenjka, ter ga čvrsto usekala preko ušes.

Popolnoma prav.

Žena: „Kako dolgo si bil včeraj v gostilni?“

Mož: „Do polnoči!“

Žena: „Čemu lažeš! Tvoj prijatelj mi je povedal, da ste bili do štirih!“

Mož: „To je bilo pa že danes in ne včeraj!“

Ponesrečen poklon.

„To je že kar čudovito, kako dobro ste, milostna, ohranili svojo lepoto. Nihče ne bi verjel, da je ta gospodična vaša hčerka.“

„A hči sem jaz, to je moja mati!“

Ponesrečen samomor.

Neki Francoz je sklenil, da se usmrti na ne-navaden, a zanesljiv način, da bi ves svet govoril o njegovem samomoru.

Vzel je vrv, steklenico strupa, vžigalice ter šel na visok železniški most. Pritrdil je vrv na mostovo ograjo, si vrgel zanjko okoli vratu, izpil strup, si zažgal obleko, skočil z mostu ter se v tem hipu vstrelil proti glavi. Krogla pa ni zadela glave, temveč vrv ter jo pretrgala, da je Francoz padel v morje. Obleka je vsled tega ugasnila, a samomorilec se je nehote napil tolike vode, da je izbruhal strup iz sebe in valovi so ga vrgli povsem zdravega na suho.

Poslušni zajec.

Pisar (na lovu pomeri na zajca): „Zajček, zdaj pa kar naredi svoj testament.“

Logar: „Vidite ga — že teče k notarju!“

Posrečena zvijača.

V Kristijaniji izhajajoči list „Aftenposten“ je pred kratkim iznenadil svoje bralce z žalostnim poročilom, da je najstarejšo norveško ladijo, ki je bila največja znamenitost Kristijanije, preteklo noč pokončal ogenj. Na dolgo in široko je pripovedoval list ves dogodek in poudarjal veliko nesrečo, ki je zadela ljudstvo vsled izgube te 1000 letne ladije. Koncem poročila je dostavil: Edina tolažba pri tej nesreči je ta, da je vse poročilo od konca do kraja izmišljeno. Nato pripoveduje, kaj se vse lahko zgodi z ladijo, če se jo bo še tako nadalje pustilo v nemar. Naposled apelira list na muzejnega predstojnika, na naučnega ministra i. t. d. In res: Tekom dneva se je v uredništvu omenjenega lista oglasilo mnogo dostojanstvenikov in naučni minister je sklenil takoj, da se odredi vse, da se dragocena ladja ohrani.

Pozna ga.

- = Ljubi, dragi stric!
- = Nehaj, Minka, nočem naprej slišati.
- = Toda, papa, Janko vendar tako lepo piše.
- = Kadar tako prične, rabi denar, ga že poznam.

Prav ima.

Ona: „Poglej, kam si se vsedel! Vstani vendar, ali ne vidiš, da je klop nanovo pobarvana?“

On: „Čemu, zdaj je itak prepozno!“

Praktična ljubimka.

= Ostani zdrava, draga; ali mi boš kmalu kaj pisala?

= = Bom; saj imam prihodnji teden plačati stanovanje!

Pred sodiščem.

Sodnik (starčku, ki toži soseda, da ga je pretepel): „Oče, ali je bil kdo poleg, ko vas je tepel?“

Starček (naglo): „Seveda, gospod, jaz sem bil poleg.“

Pred sodnijo.

Sodnik: Vi ste znani kot pijanec in ste obsojeni, da dobite dva dni zapora ali 10 gld. kazni.

Pijanec: Prosim za 10 gld.

Pred sodnikom.

„S čim se pečate?“ „Pravijo, da sem tat.“
 „To je pač slab posel.“ „Ni tako slab, gospod sodnik, ko bi ga le pustili izvrševati.“

Preklic.

Podpisani obžalujem z dna srca, da sem rekel občespoštovanemu gospodu Blažu Kobili, da ni vreden, da mu pošten človek pljune v obraz.

Na njegovo zahtevo prekličem tu javno svoje razžaljive besede in rad odkrito priznam da je gospod Blaž Kobilica vreden, da mu pošten človek pljune v obraz.

Na Kobilji glavi, proti koncu meseca avgusta 1909.

Luka Kljuka.

Premalo žlic.

Po končanih vojaških vajah je rekel general dobremu, a precej gluhemu stotniku: „Gospod stotnik, danes ste povabljeni k meni na obed!“ Stotnik, ki je menil, da mu general nekaj pravi o vajah, vpraša: „Zapoveste, gospod general, z vso kompanijo?“ „Ne, ne“, smeja se general, „nimam dovolj žlic!“

Pretirano.

Ali poznate, gospoda Kovača?

Pa še kako! Poznal sem ga že, ko je še njegov oče v sami srajčici po vasi tekal.

Previdnost.

Gospod Vladko pride neko noč precej pozno domov. Ne reče nič, ne zine nič, marveč poišče dežnik v omari, se vsede na sredo sobe in dežnik razpne. — Ona (vsa začudena): „Vladko, kaj vendar počneš? Ali si ob pamet?“ — On: „Kaj še! Samo na grom in ploho čakam.“

Prevelika in premajhna.

Porednež zasmehuje nekega žida zaradi njegovih velikih ušes. „Res,“ pravi žid, „res, da so moja ušesa za človeka nekoliko prevelika; a prav tako je tudi res, da so tvoja za osla nekoliko premajhna!“

Prijatelj prirode.

A: „Ali si že bil na Bledu?“

B: „Da!“

A: No, kaj se ti je tam najbolj dopadlo?“

B: „Da ni bilo moje žene zraven!“

Pri obedu.

Gospod Ježek, zakaj pa Vi pri obedu vedno ponujate svojemu pisarju, da naj prvi vzame meso?

Ker pričakujem, da bo iz vljudnosti do mene vzel vedno manjši kos.

Prijazen deček.

Lord Abington se je nekega dne sprehajal v neki vasi blizu Oksforda. Kar mu pride nasproti mali deček, ki je peljal na vrvi tele. Ko pride mimo lord, se deček vstavi in ga gleda z odprtimi ustmi. Lord ga vpraša, če ga li pozna. „Da,“ pravi deček. „No, kako mi je ime?“ „E, Lord Abington!“ odgovori deček. „Zakaj se ne

odkriješ tedaj, če me poznaš?“ „Prav rad vam to storim, gospod,“ se mu odreže deček, „če hočete za trenotek držati to tele.“

Prisega.

Ona: Ali me boš vedno tako ljubil kakor zdaj?

On: Prisegam ti, srce moje. Ti si moja nevesta in boš večno ostala.

Prisega.

Trije prijat'ljivi
Za mizo sedé,
Vrče napolnjene
Kvišku drže.

Prvi zapoje:
„Ljubezen je šla!
Ljuba je moja
Nezvesta bilá!“

Drugi pa toži:
„Oh moje več ní!
Davno pod zemljo,
Neusmiljeno spí!“

Tretji zavriska:
„Za eno samó
Pa srce nikoli
Mi bílo ne bo!“

Vsak pa tri prste
Na sod položi,
Glasno prijat'ljivi
Prisežejo vsi:
„Predno ljubili
Bi eno samó,
Rajši ljubímo
Po sto jih in sto!“

Pri stari pošti.

„Plačam! Imam 2 vrčka, 1 maselc, 3 krugelce in poldrug liter piva, potem 1 kruh, 1 kajzerco in eno soljenko.“

Natakarica: „In družega nič, prosim?“

Pri vojaškem pouku.

Podčastnik: Sčim se mora boriti pravi vojak?

Novinec: Z orožjem.

Podčastnik: Prismoda bedasta! Z navdušenjem!

Pri zabavnem večeru.

A: Kako vam ugaja naš pianist?

B: On igra kot pravi kristjan.

A: Kaj mislite s tem reči?

B: Njegova levica ne ve, kaj dela desnica.

Profesor.

To je vendar čudno! Celo popoldne že pregledujem europske železniške proge na tej karti, a mi še zveze niso kar nič jasne.

Žena: „Lej ga no! To je le vzorec, ki si bom po njem vkrojila obleko!“

Prvi honorar.

Slovečega ameriškega humorista Marka Twaina (njegovo pravo ime je Samuel Clemens) je vprašal neki angleški pisatelj, ako se še spominja, kedaj in kje je zaslužil prvi honorar. Twain je odgovoril, da se tega dobro spominja, dasi je bil enkrat še prav majhen deček. V šoli, ki sem jo obiskoval, je pripovedal Twain, je bilo strogo prepovedano z nožem rezati klopi. Kdor je kaj

takega storil, je moral plačati ali 5 dolarjev, ali pa je bil pošteno tepen. Ko pa sem storil ta zločin, mi je rekel oče: „Ne morem dovoliti, da bi se moje ime sramotilo ter plačam rajši teh 5 dolarjev. Toda poprej pridi v mojo sobo!“ In v sobi je potem izvršil oče nad menoj posvetno sodbo s šibo. Ko sem nato pritekel iz njegove sobe, držeč z eno roko za skeleči del telesa, v drugi 5 dolarjev, sem takoj pomislil. Ko sem že tako lahko pretrpel te batine, zakaj bi še ne onih v šoli, pa mi 5 dolarjev ostane. In res sem storil tako. Evo, kako sem zaslužil prvi honorar.

Prvi strah.

Sodnik ima pred seboj mladega tatu, ki je prvokrat ukradel denarnico nekemu trgovcu. Smili se mu in ga hoče dobrodušno odvrniti od grešne poti, ki jo je nastopil.

„Glej, mlad si še — v resnici se mi smiliš, le pripoznavaj mi odkritosrčno vse. Ali nisi čutil v sebi nikakega nemira, nikakega strahu, ko si jemal denarnico?“ „Da!“ „No!“ vidiš — le povej odkrito, česa si se bal?“ „Bal sem se, da bi bila denarnica prazna in moj trud zastonj.“

Pod okencem.

Dan's jako me peče,
Da mi je gorjé;
Na čelo le solnce,
Ti, Minka v srcé!

Ko najini srci
Bi zvončka bilá,
Zvonila bi glasno,
Do groba obá.

Dve zvezdi na nebu,
 Mi vedno sveté:
 Do Minice ena,
 In druga od nje!

S teboj se radujem
 S teboj govorim;
 Mi sladko prihaja,
 Da koj omedlim!

Preljubljeno dete,
 Obrni se tje,
 Z gorečim očescem
 Zapališ me še!

Če jaz te pogledam
 Se čudo zgodí;
 Srcé se mi smeje
 Okó pa solzi!

Zalajal pred hišo
 Je Sultan, kaj ne?
 Umira naj, kdor hoče,
 Ljubezen pa ne!

Sem kruha pridobil
 In tolarja dva,
 Ker lačna ljubezen
 Prav nič ne velja!

Po praznikih dam ti
 Prezvesto rokó,
 Srcé pa po vrhu
 In tudi glavó!

Račun.

Natakar: Vi imate svinjsko pečenko z zeljem,
 dva kruha, pol litra vina — imate še kaj?

Gost: Da, prazen mošnjiček.

Računar

A.: „Čudim se ti, da si mogel vzeti tovar-
 narjevo hčer. Saj to je prava ničla.“

B.: „Ravno ničle, dragi, so mi pri njej naj-
 bolj ugajale.“

Radoveden tat.

Tat: Gospod sodnik, prosim, da razpravo
 odložite, ker je moj odvetnik zbolel.

Sodnik: To ne gre. Vas so pri tatvini zalotili in res ne vem, kako bi vas mogel odvetnik braniti.

Tat: Tudi jaz ne vem, zato sem pa toliko radoveden, kaj si je gospod odvetnik v moj zagovor izmislil.

Razgovor med nemškim kmetom in njegovim hlapcem.

Gornještajerski kmet stoji pred hišo ter gleda hlapca, ki nekaj dela pred hlevom. „Peter,“ ga pokliče „ali si že dal konjem jesti?“ — „Jo, konjem sem že dal jesti.“ — „Ali jim pa morda nisi preveč dal jesti?“ — „Ne, nisem dal preveč jesti.“ — Pa, bi jim moral dati manj jesti!“ — „Saj sem jim itak dal manj jesti.“ — „Pa bi jim ne bi smel nič dati jesti.“ — „No jo, saj jim tudi nisem dal nič jesti.“

Razmišljen učenec.

Učitelj je izpraševal slovnico in opazivši učenca, ki ni pazil, potrka mu na ramo, rekoč: „Kaj pa je to?“

Predno učitelj izgovori, odgovori prestrašeni učenec: „Očetova komižola, kadar si pa oni kupijo novo, bode ta moja.“

Razburjen.

Zdravnik: Varovati se morate vedno, da se ne razburite.

Bolnik: Ali še kaj družega, gospod zdravnik?

Zdravnik: Potem pa piti smete samo vodo.

Bolnik: To mi je pa nemogoče, že misel na to me razburja.

Ranjenec.

Grof pade čez stopnice in se vali doli. „Sluga prihiti in zakliče: „Ali se je vaša grofovska milost pobila?“ „Moja milost,“ reče grof, „se ni pobila, ampak moja glava je vsa potolčena.“

Razočaran.

Gost: „Jaz sem vedno ponosen, ako imam katero od vaših smodk v ustih.“

Krčmar (priliznjeno): „Kaj vi pravite?“

Gost: „Da te vrste smodk ne prenese vsak?“

Razstresenost profesorja.

Neki korneliski profesor hodi po trati pred vseučiliščem. Bil je tako zamišljen v neko nalogo da se je spodtaknil nad nekim predmetom, toda vljudno prosil oprostjenja, rekoč: — „Ponižno prosim, oprostite!“ — Ko se je ozrl in videl pred seboj kravo, je bilo že prepozno popraviti pomoto. Drugi dan se zopet sprehaja in zadene ob neko stvar. — „Poberi se mi spred oči, stara krava!“ — vzklikne danes profesor. — „Gospod!“ sliši za seboj jezen sopranski glas. Bila je žena nekega profesorja na vseučilišču.

Neki profesor je pripovedoval, da je bil nekoč tako zelo razmišljen, da je zvečer slekel suktnjo ter jo položil v posteljo, samega sebe pa je obesil na klin ter tako prespaval vso noč. „Oh, to še ni nič, reče drugi, „jaz sem nekoč položil gorečo svečo v posteljo, samega sem pa ugasnil.“

* * *

Alfred de Musset je bil tako raztresen, da je v skodelico kave, ki mu jo je servirala mlada dama, vrgel 50 centimov, ker je mislil, da prosjači prispevke za kak dobrodelni namen. Sloveči matematik Ampere je prišel po hudem nalivu ves premočen domov, položil je dežnik v posteljo ter ga odel, da bi se ne prehladil, sam pa se je tlačil v stajalo za dežnike, da bi se ocedil.

Razvajen otrok.

„Jeli otrok že dobil ošpice?“ vprašana je bila pestunja nekega milijonarja.

„Za božjo voljo, ne govorite tako glasno,“ bil je odgovor, „ako otrok to sliši, bo proč ž njim! To otroče želi imeti vse, česar bi ne smelo imeti, in vpije tako dolgo, dokler ne dobi!“

Ropar.

Ropar: „Denar sem ali pa življenje!“

Profesor: „Ker denar najprvo imenujete, vidim, da vam je ljubši, kot življenje! Tu ga imate!“

Rotschild in berač.

Na novega leta dan je prišel berač k Rotschildu, da mu čestita. Svoje želje pa je začel deklamovati s tako močnim glasom, da ga je moral Rotschild opozoriti naj govori tišje. Ta opomin pa je užalil beraško čast tako, da je ostrim glasom odvrnil bogatinu. „Ako mislite mene učiti, kako naj prosim, izročite mi svoj poklic ter se poprimite mojega, bomo videli, kdo bo boljše izhajal!“

Salamonska rzsodba.

Nekje v Ameriki se je na železnici prigodila nesreča. En mož je bil ubit, drugemu je odtrgalo nogo. Vdova ubitega moža in oni enonogi sta tožila železnico za odškodnino. Sodnik je vdovi za izgubljenega moža odločil 500 dolarjev, onemu, ki je izgubil nogo, pa 15.000 dolarjev. Nejevoljna zaradi take sodbe, reče vdova sodniku: Ali je to prav, da dobi ta več nego jaz? Ali ni življenje zakonskega moža več vredno nego samo ena noga!“ Sodnik odgovori: „Žena! Ta mož ne dobi za noben denar druge noge. Ti pa dobiš lahko drugega moža, ki bo morda še lepši in boljši, nego je bil ubiti.“

Saj se poznamo.

Vinski bratec tovarišu: „Sinoči sem sklenil, da ne bom več pil, in sem pristopil k družbi

treznosti.“ — „Ni mogoče! no, moral si gotovo biti pijan kot „kanon“!

Satira o raznih poklicih.

Znani nemški humorist A. Weber je priobčil „besednjak“ o stanovih in poklicih. Tu je čitati:

„Idealist — plemenit idiot. Egoist — neplemenit modrijan. Pesimist — prekanjen lump. Optimist — častitljiv tepec. Delikvent — tak, ki so ga že prijeli. Bančni ravnatelj — tak, ki ga še niso prijeli. Kritik — oskrunjevalec mrtvecev. Uradnik — pomemben človek. Policijski uradnik — še pomembnejši človek. Rezervni poročnik — najpomembnejši človek. Poročnikova žena — kavcijska lepota. Moderen filozof — človek, ki ne ve, da nič ne ve. Profesionalist — človek, ki nič ne ve, a nekaj zna. Profesor — človek, ki nekaj ve, a nič ne zna. Lirik — duhovit stradalec. Komercijski svetnik — nasprotje liriku. Kazenski zagovornik — človek, ki more druge prepričati o nasprotju tega, kar sam ne veruje. Človek — edini pametno, nespametno živeči sesalec. Opica — vrsta živali, ki jo je Darwin najhuje razžalil. Očala — vidno znamenje slabih oči. Monokel — vidno znamenje slabega duha. Red — dokaz dostojnega mišljenja. Nič reda — čestokrat dokaz še dostojnega mišljenja. Ljubezen — otroška bolezen. Zakon — tajna bolezen. Ločitev — zbujenje iz navidezne bolezn. Sreča — mrtvorojena tašča.

Sedeč in ne stoječ.

Preiskovalni sodnik, ki ni bil zmožen slovenskega jezika ter vkljub temu uradoval pri slovenski sodniji, vpraša pri zaslišanju zatoženca na stolu sedečega: „Kje ste vi stoječ?“ — „Jaz nisem stoječ, sem sedeč tukaj na stolu,“ pravi zatoženec. — „Saj vendar razumete, kaj je to: cuštändig ali stoječ?“ vpraša še enkrat sodnik, ki si drugače ni znal pomagati iz zadrege. — „Jaz sem le tukaj na stolu sedeč in ne umem ne stoječ in ne „cuštendig,“ odgovori zatoženec, ki si ni mogel teh besed drugače raztolmačiti.

Slaba tolažba.

Občinski sluga (v ječo stopivši): „Za božjo voljo, kje pa je jetnik? gotovo je ušel!“

Pisar: „Hvala bogu, saj ni ušel, tu je še njegov klobuk.“

Slepi in mutasti berač.

Berač ob potu: Prosim vas, dragi, lepo oblečeni gospod, — podarite mi vendar — ubogemu slepcu majhen dar!

Gospod: Ako si slep, kako pa veš, da sem lepo oblečen?

Berač: Oh, zagovoril sem se, prosim, podarite vendar ubogemu mutcu par novcev!

Slepi.

V gostilno pride beračica in prosi: „Ponižno prosim za kakšno vbogajme za revnega, slepega berača.“ — Gost: „Kje pa je tisti slepi?“ — Beračica: „Stoji zunaj in pazi, ali gre orožnik!“

Smešnice.

„Veš, jaz ti ne pravim, da si lump; ali če ti to kdo drug reče, bom prvi, ki bo verjel.“

* * *

„Gospod doktor, jaz sem vas dal poklicati, da vam povem, da ne verujem v vašo znanost.“

„Nič ne de, tudi vol ne veruje v znanost ži-
vinozdravnika in vendar ga ta ozdravi.“

Smešni dogodki pri pošti.

V lotarinškem mestu F. je prišla neka kme-
tica, da prevzame poštno pošiljatev. Morala bi
bila podpisati potrdilo, toda pisati ni znala. Na
vprašanje, ali zna napraviti vsaj 3 križe, je veselo
odgovorila: „Kaj bi ne znala, saj sem katoličanka.“
Pero sem pa je že naredila križ, čez čelo, usta
in prsi.

Drugi smešni dogodek se je zgodil v nekem
badenskem mestu. Kmet je prišel na pošto vprašat,
ali imajo kaj zanj. Poštni uradnik ga je vprašal:
„Postrestante?“ Kmet je ponosno in jezno od-
govoril: „Ne, katolik!“ (Razumel je besedo pro-
testant).

Spodobi se.

A.: „To pa res ni lepo od tebe, da mi nočeš
posoditi teh par kronic, za katere sem te prosil.
To se vendar spodobi, da eden prijatelj drugemu
pomaga.“

B.: Da, to je že res. Ali ti hočeš biti vedno
„ta drugi.“

Sporazumljenje.

Gospodar (svojemu novemu hlapcu): „Pred-
vsem ti moram povedati, da če sem jezen, ne
pazim mnogo na besede, in včasih tudi udarim.“

Hlapec: „Prav dobro. Tudi jaz sem tak.“

Stalna potreba.

Gospa: „Ti, Anica, pa še vedno hodiš k nam po juho za bolno sestro. Ali ni sestra že zdrava?“

Ančka: „Zdrava je že, je pa še zmerom.“

Stanovska zavest.

Postopač: „Nikar se tako prevzetno ne držite, gospod žandar, in nič si preveč ne domišljajte; saj mora biti vendar vsakega izmed nas sram, če ga ljudje vidiijo v vaši družbi!“

Starost.

„Če hočete dolgo živeti,“ pravi Fontenelle svojemu prijatelju, „morate imeti dober želodec, a slabo srce!“

Strašanski mraz.

V gostilni so se o zimskem času razgovarjali o mrazu. Pripovedovali so drug drugemu, koliko mraza je v tem ali onem kraju. Mož, ki je mislil, da sme tudi on katero ziniti, in ki je mislil, da se ume na vremenske razmere, začne pripovedovati, kakov mraz je sedaj v Ljubljani. „Oni dan je rekel Bošteučev Peter, ki je bil v Ljubljani, da je bilo 24 johov mraza,“ pravi mož ter se zavije v kosmati kožuh; kajti groza ga je izpreletela, ko je pomislil na tak mraz.

Stvarnikovo delo popolnila.

Katehet je vprašal v šoli malo učenko: „Kdo te je vstvaril, otrok?“ Deklica je odgovorila: „Bog me je ustvaril — toda samo tako malo (pri tem je vzdignila palec ter pokazala za kak centimeter na njem) — a ostalo sem nato sama dorasla.“

Stvarnikov pomočnik.

Ko je nedavno v nekem nemškem mestu glasbeno društvo proizvajalo na koncertu Haydnovo „Stvarjenje“, je pri vajah in pri koncertu samem neki delavec prenašal in postavljajal stojala i.t.d. Po koncertu je poslal društvu sledeči račun: „Tri dni pomagal pri stvarjenju, znaša 9·50 mark.“

Suha krava.

Ubožen kmet je gnal kravo na semenj in jo je ondi prodal. „Kravo si vendar prepoceni prodal,“ mu reče sosed Jože.

„E, kaj bi to,“ odgovori kmet, „le pomisli, da je bila krava zelo suha; kako naj jo potem prodam dražje?“

„Prav lahko,“ reče Jože, „ako je bila suha, bi jo bil pa nekoliko zmočil!“

Sumljivo.

„Samo sedaj mi še posodite 100 kron, zagotovim vas, da me ne boste potem nič več videli?“

Šele prvi.

Zdravnik je nekje stavil osepnice. Ko je že končal delo ter pospravljajal orodje, odprla so se zdajci vrata in v sobo je stopila žena z enoletnim otrokom v naročju. Nevoljen reče zdravnik: „No, no, to je menda vendar zadnji?“ „Oh, gospod doktor,“ odgovori žena sramežljivo, „šele prvi je!“

Šešarkova.

= Slišete, al vejste, zakaj ima tistale krava rep spred, glavo pa zad?

= = Ja, ne vem.

= I, nuja! Zetu, k se je akul obrnila. — Al nejssem prav povejdu?

Škot.

Znani angleški učenjak Sir William Ramsay je pripovedoval v neki družbi tole zanimivo in karakteristično dogodbico: „Neki star gospod je v svoji oporoki imenoval tri izvršitelje svojega testamenta, namreč nekega Angleža, nekega Irca in nekega Škota. Vsakemu je zapustil precejšen legat, toda pod pogojem, da mora vsak položiti mu v krsto pet funtov šterlingov (okoli 120 K). — Stari gospod je umrl. — Pred pogrebom je prišel Anglež in položil v krsto pet funtov šterlingov; tudi Irec je storil taisto. Približal se je Skot. Resno je stopil k krsti, izpolnil premišljeno

ček za 15 funtov šterlingov, položil ga v mrtvecevo roko in vzel ves denar iz krste!

Škripajoči čevlji.

A.: = Tvoji črevlji pa grozno škripljejo. Stara vraža pravi, da je to znamenje, da še niso plačani.

B.: = Neumnost! Zakaj pa potem ne škriplje moj klobuk, površnik in obleka? —

Šlapar.

S predstoječo sliko.

Iz Šiške jo maham,
kot čvrst korenjak,
palčko zajaham
kot star „šelebrak“.

Se mi lunica smeje,
Ta vražjena zver,
kako bom jaz našel
nocoj moj kvartir.

Oh, vse se okrog ziblje,
se maje drevo,
klobuk na glavi škriplje
moje motno oko.

Kaj svetiš tam doli,
ti nočni čuvaj,
saj ne vrnem se v krčmo
nocoj več nazaj.

Po stopnicah tam gori
prav tiho capljam,
še sopsti ne upam,
skor' sapce ne dam.

Neroden prekucnem
en škafček vodé,
kot sršen razdražen
skoč' žena v me.

Potem me pograbi,
tja v izbo me trešč',
poleno zagrabi,
le počak' me ti, prešč'.

Oh, pol sva letala
iz kota v kot,
ne b'la bi nehala,
ko ne bil bi ropot.

Oj to so b'li udarci,
je bila sila
„kje so pa denarci“,
je stara upila.

Preljubi sv. Štefan,
to sem jih dobil,
me je baba tepla
ko vrag b'me drvil.

Ja tac'ga še b'lo ni
kot b'la je ta noč.
k' me baba je tepla
pa ni b'lo pomoč.

Kdor hudo ima ženo,
naj zgodaj gre dam,
drugač mu pa rečem
najboljši je bit' sam.

Štrajk tatov.

V Mestu Vloda vi (sedlecka gubernija) so bili nedavno zjutraj nabiti po mestu sledeči razglasi:

MI, TATOVI MESTA VLODAVE,

NOČEMO · VEČ · KRASTI · Z · OZIROM
NA · TO ; DA · JE · POLICIJA · DOSEDAJ
JEMALA · OD · NAS · 50% UKRADENE
VREDNOSTI, SEDAJ · PA · ZAHTEVA · ŽE ·
75%, TAKO · DA · BI · NAM · ZA · VES · TRUD · O ·
STALO · LE · 25% . S TEM · VAS · PROSIMO,
AKO · HOČETE · Z · NAMI · ŽIVETI · V · SLOGI ;
JEMPLJITE · SAMO · 50% · KOT · DOSEDAJ

DRUGAČE
BO GORJE !!!

ZVEZA · MESTNIH
· TATOV.

IVA
#MO

Ti si moja ljubica,
 Jaz sem pa tvoj ljubček,
 Ti imaš lepo hišico,
 Jaz imam lep gobček.

Hišica je strgana,
 Skedenj pa luknjast.
 Ljub'ca je krofasta,
 Šočélj pa puklast.

Tat in revež.

V sobo, kjer je spal revež, pride ponoči tat in išče, kje bi kaj dobil. „Prijatelj,“ ga nagovori revež, ki se je ravno zbudil, „ti prideš ponoči v temi semkaj iskati reči, katerih jaz še pri belem dnevu ne morem dobiti!“

Tat in štacunar.

Tat se splazi med drugimi ljudmi v štacuno in nakrade skrivoma mnogo sladkorja in kave in hoče tihoma oditi. Med vratmi ga sreča gospodar štacune ter se mu, misleč, da je dobil novega dobrega kupovalca, globoko prikloni, rekoč: „Gospod, le pogosto pridite!“

Trezen pijanec.

Pijanec, ki se je navlekel božje kapljice, reče krčmarju: „Prinesite mi zrcalo, da bom videl, ali sem pijan!“ Krčmar mu prinese zrcalo; možu pa nekaj ni bilo povšeči, ko se je ogledal v

zrcalu. Rekel je: „V vašem zrcalu se vidim pijanega, pa to ni res. Prej sem se v okno gledal in nisem bil nič pijan, akoprav sem z glavo v okno butnil ter ga razsul. Le prinesite še polič sladkega vipavca!“

Trije modrijani.

Srečajo se trije modrijani in se vprašajo, kdo izmed njih je tako moder, da si zaželi največ. — Prvi reče: „Jaz bi imel rad devet ladij polnih šivank, vsaka šivanka naj bi imela svojega krojača, a vsak krojač po devet vreč cekinov!“ Drugi reče: „Jaz bi imel rad polno morje črnila, da bi pisal zgolj števila, dokler se ne bi vse morje izpraznilo, a potem toliko cekinov, kolikor jih kaže napisano število.“ Tretji reče: „Jaz bi najrajši imel, da bi potem vidva umrla in vse to zapustila meni!“

Tudi poštenje.

Star tat svojemu sinu:

Fant, to ni lepo, da prikriješ vedno polovico svojega plena svojemu očetu. Pošten bodi, poštenje največ velja!“

Umljivo.

Učenec prinese na policijski urad veliko usnjato mošnjo, katero je bil našel. Ker je mošnja

prazna, vpraša komisar dečka: „Kako je mogoče, da bi bila tako velika in močna mošnja docela prazna?“ „Kje si jo našel?“

Učenec: „Našel sem jo v davkariji!“ in takoj je verjel komisar, da je našel prazno.

Upravičen dvom.

„To vam je slikar ta naš Albin, milostiva! Kako mojstrsko je naslikal pajčevino na strop! Naša služkinja se je celo dopoldne zastonj trudila, da bi jo omedla.“ Gospa! Verjamem, da se dobe taki umetniki — a ne take služkinje.

Uradna vnetost.

Mestni policaj teče za nekim gospodom in ko ga dohiti, mu reče: „Vi, gospod, bodete plačali kazen, ker pse seboj na sejm jemati je prepovedano!“

Gospod: „Kaj me briga pes, saj niti moj ni!“

Policaj: „No, zakaj pa potem vedno za vami teče?“

Gospod: „Vi tečete tudi za menoj in vendar niste moj!“

Utrinek.

En gram sreče odvaga en kilogram pameti.

Usodni nahod.

Višji državni pravnik pride v jetnišnico ter vpraša nekega jetnika: „Kaj pa je tebe spravilo

v ječo? Jetnik: „Nahod!“ Državni pravdnik: „Kaj? Nahod te je spravil v ječo?“ Jetnik: „Da, gospod! Imel sem silen nahod in ravno, ko sem lezel skozi okno v notarjevo stanovanje, sem moral kihnuti; to je vzbudilo gospoda, ki me je ujel in spravil semkaj!“

Uštela se je.

Mica: Čujte, jaz sem vam posodila dve jajci, vi ste mi pa le eno vrnili!“

Majda: Glej, glej, sem se pa uštela.“

Večina.

S predstoječo sliko.

Neki tujec je vprašal v blaznici nekega umobolnega, kako da je prišel tja? Umobolni je odgovoril: „Le radi tega, ker sem bil drugačnega mnenja, kakor drugi ljudje.“ — Tujec: „To ni možno!“ — Umobolni: „In vendar je tako. Jaz sem rekel: Vsi ljudje so norci; in vsi ljudje so trdili, da sem jaz norec. Zmagala pa je večina in mene poslala v blaznico.“

V dvomu.

Kmet s prešičem na njivi vidi, da mu drči avtomobil nasproti, in reče: „Sedaj ne vem, ali dobim več, ako dam sebe ali prešička povoziti?“

Vedel si je pomagati.

Nekdo je pričakoval prijatelja doma do devete ure zvečer, a ker ga ni bilo, je odšel ter zapisal s kredo na vrata: „Do devete ure sem te pričakoval, ker te pa ni bilo, sem šel v gostilno k opici. Pridi za menoj! Ako ne bodeš videl tega čitati, potrka na stranska vrata, in dekla ti bode prinesla svetilnico.“

V gledišču.

Kmet (svojemu sinu, ki se steza črez, da bi bolje videl): „Jaka, nikar; ne stezaj se, da mi

doli ne padeš! Spodaj je vsak prostor pol dražje!“

V gostilni.

Gost nevoljen, ker že predolgo čaka na večerjo, pokliče natakarja: „Žane, kdaj vendar dobim svinjsko glavo?“

Natakar: Oprostite! Mislil sem, da jo že imate!“

* * *

Gost: To je škandal! V golažu sem našel ščurka.“

Gostilničar: „Nič se ne jezite, gospod svetnik! Tega Vam ne bom zaračunal!“

* * *

„No, kako vam ugaja to vino?“

„Tako! — izpiti ga hočem na vaše zdravje, ker na lastno zdravje ne bi bilo varno.“

* * *

Gost (že precej vinjen): „Ali meni se zdi, da sem imel palico seboj!“

Krčmar: „O, to ima vaša žena, ki vas čaka pred vežo.“

* * *

Gost: Gospod krčmar, tako majhna klobasa za 40 vinarjev, pa še povrhutega smrdi.“

Krčmar: „Oprostite! Glejte, če bi bila večja, smrdela bi še bolj.“

* * *

Nek upnik zagleda svojega dolžnika v krčmi. „Oha!“ — mu reče jezno — „za vino imate še denar, zame pa ne!“

„Prijetelj!“ — odgovori mu ta „vi le vidite, da vino pijem, ne pa, da ga plačujem!“

V kavarni.

= „Prosim, kdaj mi boste prinesli konjak? — Skoraj ena ura je že, kar sem ga naročil!“

= = „Nikar se ne hudujte, gospod! Čim dalje čakate, toliko bolj star bode vaš konjak.“

* * *

Jaka, ki ni znal čitati, sedel je v kavarni in držal v roki časnik. A držal ga je narobe. Prijatelj Mirko ga vpraša:

„No, kaj je novega, Jaka?“

„Vse narobe po svetu!“ odreže se Jaka.

„Pa časnik naprav drži, bo pa vse prav,“ zasoli jo Mirko.

V knjigarni.

Kupec: „Vi mislite torej, da bi se jaz mogel po tej knjigi naučiti plavanja?“

Knjigar: „Vsekako, tudi jaz sem se naučil iz te knjige.“

Kupec: „Ne umejem tega! kako bi mogel v vodi držati knjigo in obenem plavati.“

V krčmi.

Gost: Zahvaljujem se za noč; bolhe so me hotele snesti!

Krčmar: „Tega so gospodje sami krivi, ker preredko zahajajo k meni, zato so potem bolhe preveč sestradane.“

* * *

Prvi gost: Čudno je to, da ne morem jesti mesa brez hrena.“

Drugi gost: „Pri meni je pa to ravno narobe, ker jaz ne morem jesti hrena brez mesa.“

12. Vojaška pridiga.

Vojaškega kurata Johanesa Voculko je zgrabila sveta jeza nad nemoralnim življenjem v garniziji, zato je dostavil svoji pridigi rekrutom sledeče: „Da, da, Gospod je rekel svojim apostolom: Pasi moje ovce, pasi moja jagneta! Ko pa pride, ljubi moji vojaki, sodni dan ter se bodo zbrali okoli božjega prestola vsi svetniki, verniki in neverniki, infanteristi, huzarji, dragonci, lovci in topničarji, bo zaklical tudi Bog: Johanes, k meni!“ Jaz pa se ne bom javil. In gospod bo še enkrat glasneje zaklical: „Johanes, k meni!“ Jaz pa se zopet ne bom oglasil. In gospod bo tretjič zaklical: „Johanes, k meni!“ In stopil bom pred njegov prestol v tla uprtih oči. In gospod me bo vprašal: „Johanes, kje imaš svoje ovce?“ Jaz bom pa odgovoril obupno: „Gospod nimam ovac, imam le svinje . . .!“

Vprašanje in odgovor.

Nekega dne se je slavni P. Abraham a S. Klara blizu poldneva sprehajal po ulici in vprašal nekoga, ki je ravno mimo šel: „Koliko je ura?“ Le-ta se je hotel ponorčevati s patrom, pa mu odgovori: „Zdaj je ura, ko gredo osli pit.“ — „In vi ste še vedno tukaj?“ mu odgovori pater.

V šoli.

Učitelj veronauka v šoli: Ko sta bila Adam in Eva iz raja izgnana, sta morala v potu svojega obraza jesti vsakdanji kruh. No, Pepček, povej, kaj sta morala Adam in Eva storiti, ko sta bila izgnana iz raja?“

Pepček: Vsak dan sta moral toliko kruha snesti, da sta se potila.“

* * *

Učitelj (prepozno v šolo došlemu dečku): „Tako? Ali je šele zdaj čas priti v šolo? Dobro bi bilo, če bi te pozneje pridržali še eno uro tukaj!“

Učenec: „Oprostite, gospod učitelj, ravno so v naših ulicah orožniki prijeli tatu, pa so mi mati rekli, naj grem pogledat, ali niso naš oče!“

* * *

Učitelj: = Francek, kdo ti je pomagal pri domači nalogi?

Francek: = Nihče!

Učitelj: = Povej po pravici! Ti je li morda brat pomagal?

Francek: = Ne, pomagal mi ni, on je celo nalogo sam spisal.

* * *

= No, Janez, kaj je Bog vstvaril prvi dan?

= Prvi dan — prvi dan me ni bilo v šoli.

* * *

Gospod učitelj daje otrokom razne uganke in ko je njegov program izčrpan, pravi: „Zdaj pa otroci dobro pomislite. Kdor mi od vas da tako uganko, da je ne bom mogel uganiti, dobi krono. No, reci ti, Petrič!“

„Kakšen razloček je med menoj in kron-princem?“

„O ti, tepec, kakšna ti v glavo pride!“

„No, gospod učitelj, krona je že moja, princ bo pa še čakal nanjo.“

* * *

Učitelj (razloživši jim pojem o krivem in dobrem): „No, kaj storiš potem, če ukradeš Ivančku zemljo, Mirček?“

Mirček: „Potem, — potem — snem jo, g. učitelj!“

V tigrovi koži.

Neki Nемеc, ki je prišel brez beliča v žepu v Ameriko, a si v teku let pridobil lepo premoženje, pripoveduje, kako si je zaslužil prvi

tisočak. Bil je brez denarja in službe ter v hudi stiski prišel k nekemu lastniku potujoče menažerije prosit službe. Lastnik ga je z veseljem sprejel. Poginil mu je bil ravnokar tiger, a da bi občinstvo tega ne zapazilo moral bi se Nemeč pustiti zašiti v tigrovo kožo ter posnemati tigrovo kretanje in glas. Nemeč se je izkazal za vse to spretnega, le prosil je jokaje, naj ga ne dado skupno z levom v eno kletko. Toda gospodar mu je zatrjeval, da je lev stara mrcina, ki bo mirno obležal v svojem kotu ter se ga gotovo ne dotakne. Sila kola lomi. Za 1 dolar je moral Nemeč iti v kletko k levu. O tem pripoveduje sam: Lev je ležal spokojno v svojem kotu. A smrad njegove kože in strah pred nevarnostjo sta mi vzela skoro zavest. Spreletavali so me mravljinici in sem le čakal, kdaj začutim na svoji koži levove tace, kremplje in zobe. Lev je polagoma vzdignil glavo. Vzdignil se je ter korakal naravnost proti meni. Kaj se je takrat godilo z menoj, ne morem opisati. Bilo mi je grozno. Za dolar se naj dam raztrgati od zveri, da bom med strašnimi mukami poginil. Hotel sem kričati, toda nekaj me je stisnilo za vrat, da ni bilo glasu iz grla. Ničesar nisem več videl, le slišal sem, kako se mi bliža grozna zver. Težko je dihala in smrčala. Čutim, da se mi bliža smrt. Že začutim levo nogo na svoji koži, že čutim njegov vroči dih. Tedaj pa mi zašepeče na uho: „Ali tudi tebi plača samo en dolar?“

V zakonu.

Star samec: „Kako sem vesel, da se mi ni treba zgovarjati, ako pridem pozno zvečer domov. Kaj pa ti vselej svoji ženi rečeš, ko prideš pozno?“

Soproog: „Jaz veliko ne govorim. Rečem samo „dober večer“ in vse drugo pove ona sama.“

Zagoneten napis.

V Monakovem so našli nedavno sledeči napis: „Ceux sans haut gout un dans du fils d'avec si laquelle si.“ Neki redni gost mestne pivnice je napis razrešil sledeče: „Sö, sans so gut und tans dö Füß da weg. Sie Lackel Sie!“

Zakaj je šolo zamudil.

Učitelj: Ti Janezek, zakaj si pa danes zamudil šolo?

Janezek: Prosim, ne zamerite, danes je bilo zunaj jako ledeno. Ko sem se jedenkrat prestopil, zdrsnil sem zopet za dva koraka nazaj.“

Učitelj: Kako si pa potem vendar prišel v šolo?

Janezek: Da, potem sem se pa obrnil.

Zakaj se psi vohajo.

Le malokdo menda ve, zakaj se psi vohajo, kadar se srečajo. Pravi vzrok temu je tale: Nekdaj

je lev napravil drugim živalim velike gosti. Ko sede pri mizah, zapazijo, da nimajo popra. Lev pošlje psa, naj jim brž prinese popra. Pes gre, a ni ga več nazaj. To leva silno razsrdi. Ukaže torej vsem drugim psom, naj gredo iskat lenega tovariša, sicer jih raztrga.

Od tega časa se psi vohajo, če se srečajo, češ, da najdejo porednega tovariša, ki ima poper pri sebi.

Zakaj? — Zato!

A.: Zakaj me neki nima nihče rad?

B.: Zato, ker jezik imaš kakor gad!

Zakonska sol.

Učitelj je obravnaval v šoli sol. Ko je začel govoriti o nje vporabi pri soljenju jedil, vpraša nekega učenca: „France, kaj pa storijo tvoj oče, če jim ni meso dovolj soljeno?“ — Učenec: „Tedaj ga vržejo materi v glavo!“

Zanimiv prizor pred sodiščem.

Pred pariškim kazenskim sodiščem je te dni zagovarjal neki odvetnik nekega ponarejalca vina. V svojem zagovoru je rekel odvetnik patetično: „Ne, moj klient ni vina ponarejal, njegovo vino

je pristno. Ta račun tukaj dokazuje, da je vino iz svežega grozdja. Ta račun je takorekoč rojstni list vina . . .“ — „Ali imate tudi krstni list s seboj?“ je vprašal predsednik med glasnim smehom občinstva.

Zapisnik

predpustnih ženitovanjskih dogovorov.

Poslušaj naj, kdor ima le ušesa,
kaj danes gre iz mojega peresa;
naj čita pismo ženitvanjsko,
ki je postavljeno po kranjsko:

Med ženinom Krampetom,
z imenom Berteljnom, Lovretom;
nevesta zove se Marina,
je hči Kopačovga Martina. —
Notarsko je sestavljena pogodba ta,
zapisano je vse, kar imata oba,
kaj ona dá, kaj ženin da nevesti:
En travnik kamenit — tam ob cesti,
in njivico z imenom „Sliko“,
in družih še reči veliko.

In kaj vem še — nekaj več!
Da izvedo to vsi — to reč:
Dva turna in en grad,
ki nima okenj in ne vrat;
brez strehe hišo in ognjišča,
in vozno kolo — brez platišča;
en prazen sod, — brez dog, brez dna in vina,
in čudež! kaj? — brez krempljčkov še petelina!

Nevesta pa prinese k hiši dote:
odrte tri somarne krote;

zastor fižolovih žerin,
 pet kilov ježevih ščetin,
 in zraven dva še motovila,
 poskočnih bolh — teh — brez števila!
 Par plehov 'z slame — za peči,
 par belih škilastih oči,
 in kaj še? — laško brejo gos,
 ki ima grd in bakrast — čukov nos,
 Še ene snete in razdrte grablje,
 in kar vsa njena vrednost — piškove že žnablje;
 En jopič in raztrgane tri krile,
 litronov pet skrbi po vrhu gnjile!
 Železen prstan, pravi, da je zlat,
 in kaj vem neki še — krofast vrat!
 Leseni dve motiki,
 ki sta precej le še veliki;
 in čujte! škrinjo brez pokrova —
 dva stara in razbita lonca nova.
 Vrh vsega, koš lisičje modrosti,
 zaboj veliki — ženske že slabosti;
 in jezik dolg, sto kilometrov ravne črte
 besednega plesišča za hudičeve tri vrte.

Nevesta ima sestri dve doma,
 ki jih pa dobro prav še ne pozná,
 za to za doto jima zdaj odloči,
 pri strešnih svislih — pajkovi dve koči.
 To zraven njive še imenovane „Špele“,
 da nikedar ne boste nič imele.
 Notarsko to pogodbo zdaj podpišejo tri priče,
 naj tudi vam povem, kako se vsaka kliče:
 Ta prva: cigan je: — Visoški Nace,
 ki črne brke ima — ne „muštace“;
 ta drugi je: Drjuca Štruca v znoj,
 ki hodi vedno spat na gnoj!

In tretja: Anton, oče trebušon,
ki trikrat godu je na bas zastonj.

Zdaj pismo v redu vse je dovršeno,
in zraven še — notarsko potrjeno.
Bilo dan petega je februarja,
ko mlada se in stara rada vkvarja,
to ravno je: tri dni pred pustom,
klobase, ko letijo same k ustom.

Zdaj pa, prijatlji, je pisma konec,
ker stara babica je padla — v lonec!

Zapreka bolezni.

Gospa (kmetu): Torej devetdeset let ste že stari, pa še niste bili nikdar bolni?

Kmet: Seveda ne. Veste pri nas ni tako priložno, kakor pri mestnih ljudeh, ker pri nas ni nobenega zdravnika.

Zažvižgajte še enkrat!

Vozeča se na železnici, opominja oče svojega sinčka, naj se nikar ne naslanja skozi okno, sicer mu veter še klobuk odnese. Ker pa poredni deček le noče ubogati, potegne mu oče klobuk raz glave in ga drži skrivaj za seboj ter vzklikne: „No, sedaj pa je šel klobuk!“

Sinček silno joka. Čez nekoliko časa pravi oče: „Kar molči, ti pa jaz klobuk nazaj pokličem. Le pazi; kadar zažvižgam, pride nazaj.“

Oče zažvižga in posadi hitro sinčku klobuk na glavo, rekoč: „Zdaj ga pa spet imaš!“

Nato se začne oče pogovarjati z drugimi potniki; sinček pa vrže klobuk, skozi okno in reče: „No, oče, zdaj pa zažvižgajte še enkrat!“

Zbirka starega denarja.

Dijak piše očetu: „Ljubi oče! Pošljite mi 40 kron, da si nakupim nekaj redkih starih denarjev, ker nameravam napraviti veliko zbirko denarja iz starih časov. Vaš sin Potratovič.“

Oče odpiše sinu: „Ljubi sin! Da bi ti napravil zbirko denarja, zdi se mi prav lahko tako, kakor bi si naš sultan napravil zbirko klobas!“

Zvest mož.

= Pa gospa Brlačka, kaj se vam je zgodilo, da imate tako zateklo lice?

= Eh, mož me je tako udaril za uho!

= Kaj, vaš mož? Tega bi si ne bila pač mislila! Nasprotno pač!

= I veste, podnevi bi se seveda ne bi upal kaj takega, a udaril me je ponoči v spanju. Sanjalo se mu je namreč, da je v krčmi med svojimi znanci, ki so prav robato zabavljali na žene, in eden izmed njih je obiral celo mene. Kot zvest mož se je seveda moj mož potegnil zame, ker pa oni le ni molčal, mu je hotel moj mož priložiti krepko zaušnico, toda udaril je mene

tako, da sem sedaj zatekla. In potem še huda nisem mogla biti, ker je vendar lepo, da se je moj mož tako krepko potegnil zame!

Zvišanje plače.

Elzaški okrožni list je prinesel sledeči razglas: „Občina Hirsingen išče čvrstega moža za navijanje stolpne ure. — Plača za sedaj še nič, ako pa je dotičnik priden, dobi pozneje podvojeno.“

Zviti krojač.

Gospodinja prinese krojaču razbeljeno železo za likalnik. Krojač ji reče: „Mati, če mi daste vinar, ga pa obliznem.“ Gospodinja, misleča, da bo krojač obliznil razbeljeno železo, hitro seže v žep ter mu da vinar. Toda zmotila se je. Krojač vzame vinar, oblizne ga ter ga spravi v žep. Gospodinja ga je debelo gledala, krojač se ji je pa smejal v pest.

Z vojaškega vežbališča.

Desetnik: „Vi, Kristan! Kako pa dvigate nogo! Vi ste toliko sposobni za vojaka, kakor pijan jež za biciklista!“

Žaljiva primera.

Neki rokodelec je obiskal s svojim sinom, ki je bil visokošolec, domačo gostilno. Pri odhodu je hotel plačati sin, ali gostilničar ga do-

brovoljno zavrne: „Nikar ne plàčujte za gospoda očeta. Kdo je še kedaj videl, da bi krava sesala tele!“

Žalostno.

Slikar: „Sinoči so vlomili tatovi v mojo delavnico. V kotu je stala moja ravno započeta slika „Tihožitje“ . . . —“

Prijatelj: „Ali so ti ukradli sliko?“

Slikar: „Ah ne! Ampak modele: kračo in dve klobasi?“

Žalovanje.

Prijateljica (tolažeča vdovo, vrnivšo se po pogrebu svojega moža domov): „Najhujše si sedaj že prestala.“

Vdova: „Oh ne, to šele pride! Moj zastopnik mi je pravil, da z zavarovalnino mojega moža ni nič kaj v redu!“

Železniške novice.

Danes ponoči sta trčila skupaj med Vrhniko in Ljubljano in Drenovim gričem osebni vlak, ki vozi iz Ljubljane in pa brzovlak z Vrhnike. Oba vlaka sta „fuč“.

* * *

Brzovlak, ki vozi iz Kranja v Tržič, se je izgubil med potoma nekje v travi. Ker je bilo doslej vse iskanje po visoki travi brezuspešno, je ukazal tržiški „purgermajster“, da se mora

nenadoma pričeti s košnjo. K sreči ni bilo v vlaku nobenega potovalca.

* * *

Z odlokom z dne 3. julija 1905. št. 1,234.567, je železniško ministrstvo ukazalo, da se mora popoldanski vlak, ki vozi med Ljubljano in Kamnikom zaradi neznosne vročine od 5. julija do 5. septembra pred vsako gostilno ustaviti, da si potovalci lahko pogasé žejo.

Že mogoče.

Krojač (gledališkemu igralcu): „Jaz Vam prav rad naredim obleko, toda poprej se hočem pri nekaterih svojih tovariših o Vas informirati!“

Igralec: „Vaši tovariši ne bodo sodili o meni nepristransko, ker so že vsi zame — delali!“

Ženitna pogodba.

Še precej mlad, inteligen ten mož v najlepših letih, posestnik raznovrstnih in obilih dolgov, častni član krokarskega društva „Kravja planina,“ izuč en v vseh prednostih in furtelnih splošne krokarije, namazan z vsemi žavbami, sicer pa jako fejest fant, bi rad okusil sladkost zakonskega stanu z mladim, lepim, petičnim dekličem, četudi ni lepa in mlada, a imeti mora najmanj 500.000 kron, da bo mogel brez truda namakati svoje večno suho grlo ter poplačati gotove dolgove.

Le resne ponudbe brez fotografije naj se pošiljajo pod naslov: Menjica, hotel: Suhogrlo. — Straheča dolina, p. Kranj.

Žena.

Taka kot je moja žena
reči smem, da ni nobena;
druz'ga jo ne veseli,
kot da lepa bila bi.

Zjutraj prvo, ko vstane,
ogledalo v roko vzame,
se pogleda, ak' je še
taka ko s'noči bila je.

Zdaj vrti se tam po sobi,
kaj le mar je te grdobi,
potem pa milo in vodo,
da že zopet lepa bo.

Škatlje si po vrst postavi,
jaz ne vem kak se jim pravi;
po obrazu namaže se,
da človeka groza je.

Včasih okolu nje se plazim,
da kaj smešnega opazim;
ako pa zagleda me,
potem, ah, mož, gorje mi je.

Zdaj še moderc si obleče,
stisne se, da kar trepeče,
jetiko skoraj že dobi,
potem, ah, mož, vsaj rešen si.

Črevlje majhne si obuže,
da jih sama ne sezuje;
kurji oko jo tak boli,
pa za lepoto potrpi.

K oknu gre, vreme gledat,
da si ve obleko zbirat;
za vsako vreme druga je,
drugače ona ven ne gre.

Klobuček si na glavo dene,
tak'shen kakor pustne šeme,
čez obraz pa pajčolan,
to ni baba — je puran.

Ah, ubogi jaz možiček,
kolk trpi že moj mošnjiček,
jaz pa moram bit' doma,
za moža me ne spozna.

Ali kadar kaj zmanjkuje,
takrat se mi prilizuje;
ah, preljubi, čuješ li,
tega nimam, kupi mi.

Nikdar nisem ji oponašal,
nadalje voljno bom prenašal;
na tihem prosil pa Boga,
da se skoraj stvar konča.

Židovska radodarnost.

Neki bogat židovski milijonar je kupil graščino. Njegov oskrbnik je prišel k njemu in rekel: „Gospod baron, led na graščinskem ribniku je že dovolj debel. Kaj naj storimo z lanskim ledom, katerega je še mnogo v ledenici? „Razdelite ga med uboge ljudi!“ je odgovoril židovski baron.

Življenska vprašanja.

Kaj je času primerno? — Ako kdo sedi v avtomobilu in poje: Pripregli smo konjiče tri. — Kaj je prazno besedičenje? — Ako kdo odkloni stotisoč kron, ki mu jih hoče kdo darovati, potem pa pravi: „Ali sem bil bedak.“ — Kaj je natančnost? — Ako komu pade opeka na glavo, a zadeti izračuni še na tleh ležeč iz jakosti udarca visočino padca. — Kaj je prisotnost duha? — Ako se kak komad v gledišču izžvižga, a pisatelj, ki je navzoč, tudi pomaga žvižgati, da bi ga ne spoznali. — Kaj je smola? — Ako se kdo zvečer na plesu zaroči, a zjutraj ne ve več s kom. — Kaj je požrtvovalnost? — Ako je gospodinja po pomoti naredila krompirjevo salato z ricinovim oljem, a noben gost ne upa nič reči. — Kaj je previdnost? — Ako mora kdo iti po debelo nasuti cesti, a si sezuje črevlje, da bi si podplatov ne trgal. — Kaj je vljudnost? — Ako se ljudžrci pripravljajo koga pojesti, a ta jim vošči dober tek! — Kaj je nesebičnost? — Ako se

dama v novi žametni obleki vsede na sveže po-
barvano klop, a ko se vzdigne, reče: „Škoda za
lepo klop!“

Županova razsodba.

V neki vasi so si napravili novo korito za
napajanje živine. Korito so do polovice napolnili
z vode in ga do polovice potisnili v to priprav-
ljeno dolbino v zidu. Kmalu so se nekateri kmetje
začeli pritoževati, da je korito pregloboko v zidu,
da ne more govedo poriniti tako daleč glave, da
bi se napilo. Župan je sklical vaško komisijo,
potisnil glavo do korita in zmagonosno zaklical
komisiji: „Prepričal sem se na svoji glavi, da je
korito dosti prostorno tudi za največje govedo!“

Litanije hudobni ženi.

Huda žena, poslušaj me!	} Huda žena, spreobrne se!
Huda žena, vsliši me!	
Huda žena, spreobrne se!	
Ti prid'garca nepotrebni reči,	
Ti žakelj mnogih laži,	
Ti špot cele žlahte,	
Ti hudoba raztrgane (žlahte) plahte,	
Ti štacuna gnusobe,	
Ti začetek gnilobe,	
Ti grenki žolč tvoj'ga moža	
Ti sulica njegovega srca,	}
Ti neugodni sad,	

Ti strupeni gad,
 Ti olje jokanja,
 Ti smeh podpihovanja,
 Ti skedenj hudobije,
 Ti učiteljica tovaršije,
 Ti poželjenje mesa,
 Ti poželjenje kofeta,
 Ti sramota tvojega moža,
 Ti glas satanov,
 Ti steber pekla,
 Ti zemlja zapeljivosti,
 Ti knjiga nevoščljivosti,
 Ti omara velike jeze,
 Ti žakelj zakonske zaveze,
 Ti prijateljica vse sramote,
 Ti sovražnica vse lepote,
 Ti drevo hudih narodov,
 Ti suša vseh polnih sodov,
 Ti nesramna tica,
 Ti prekanjena lisica,
 Ti eksempelj nesramnosti,
 Ti priložnost nevarnosti,
 Ti tužen stan lenobe,
 Ti škrinja vse grdobe,
 Ti sovražnica vseh revnih,
 Ti kajfež vseh pohlevnih,
 Ti mojster vseh strupenih jezikov,
 Ti malopridnih učenikov,
 Ti kraljica temote,
 Ti kraljica samote,

Hudobna žena, spreobrne se!

Ti kraljica grdobe,
Ti strupena žila,
Ti žalostna sila.

To se poje pred hudobno ženo; godrnjaje, mrmraje, smehljaje, zapeljevaje in pred vsako krivico hude žene.

Molimo!

Prosimo vsega lačnega gospoda Volka, usliši naše prošnje, da ti po ženo k nam prideš, in da nam vse hlapce odženeš!

Tako bodi!

Ivančkov.

Žane vasovat . . .

Pod kapo zopet . . . komaj gre,
krevsa po cesti semtertje . . .
s seboj sam govori, mrmlja:
„Al bodem skoro že doma?“

A pota vendar konca ni . . .
„Kaj vruga v večnost že drži?
Doslej domov sem vedno še
prišel, zakaj nocoj bi ne?“

Da krenil je na stranski pot
v sosednjo vas, zapuščen kot,
opazil tega ni takoj.
„O Žane! kaj bo zdaj s teboj?“

Nazaj vrniti se, ne gre,
prestavlja komaj že noge:
„Se vlegel v kakšni jarek bom,
saj jutri lahko grem na dom.“

Že sedel je, ko spomni se,
da lahko k ljubci spavat gre . . .
saj nima daleč več do nje
in v par korakih tje dospe.

Te misli ga spet ožive,
da se postavi na noge,
zajucka in zapoje si,
da dekle se iz sanj vzbudi.

Pod oknom ljubce kmal' stoji,
na okno trka govori:

„Hej Urša, okence opri!
No! Slišiš, stara koza ti?!“

Se zgane . . . nekaj zašumi,
pa vendar se ne oglasi;
le mr . . . hr mr . . . hr čuje se
„Kaj vrag! Ne sliši me dekle?“

In trka dalje . . . Toda nič!
Začne robantiti: „Hudič!
Saj nisem tukaj prvikrat,
vsikdar mi je odprl se škrat!“

Naposled le do vrat dospe . . .
jih odpre ter črez prag molče,
kolikor more, se poda
in vleže se na gola tla . . .

Zaziblje se v presladki sanj:
da zraven Urške je, ki nanj
ozira se . . . se mu smeji . . .
veselja mu srce drhti . . .

Privije k sebi jo tesno,
pa čudno njeno je telo:
je kakor jež bodičasto,
kot svinja je ščetinasto . . .

Imela rok še takih ni
In prsti kratki! Komaj tri!
naštel je v svoji pameti . . .
roke . . . noge . . . naprej moli.

Oj čudo! In ušesa ta
kosmata . . . b-r-r . . . podolgasta,
in lice tako hrapavo,
nalik je deski raskavo.

In kaj še zadi proč visi . . .!
Da bil bi rep mogoče ni.
Hudič je to, žival, kogá?
Iz ust molita zoba dva!

Ob zori Žane se zbudi,
grozna pošast pred njim stoji
na njega vpira pa oči,
da strne se mu v žilah kri . . .

Ta hip pa Urška že odpre . . .
prečudeno prizor ta zre :
„Tako . . . tako . . . ti Žane ti!
Tako pijancem se godi!

Kako lepó imaš družico,
ti dobri Žane . . .! Ho! ho! ho!
Ne hiše, hleva tvoj bo prag . . .
naj za moža te vzame vrag.“

K R A N J

VILJEM POŽGAJ

Priporočajo se sledeče knjige:

Hitri računar

ki ima vse, kar je v kupilu in prodaji potrebno, že zanesljivo izračunjeno.

== Cena K 1.20 ==

V ravno isti velikosti se dobi tudi
najboljša **Kubična knjižica**

ki ima izračunano za okrogel, obtesan in rezan les vsako dolžino in debelost, vsebino na kubične metre in čevlje.

Cena vez. knjigi K 5.—

Nadalje se priporoča vsestransko najboljša velika ilustrirana

Sanjska knjiga Cena 70 v.

Poleg moderno urejene knjigoveznice izdelujem krasne okvirje in passepartoute. Vsa dela se izvršujejo točno in solidno.

aji
no.

udi
a
san
ost,
lje.

aj-

na
v.

ice
ar-
in

